

ÇOCUKLAR YAŞASIN

Kürdistan'da çocukların, yaşlıların zırhlı araçlarla ezilerek katledilmeleri vakayı adiyeden oldu.

10 gün önce Bitlis'te 10 yaşındaki Eyüp Kırtay'ın Erzurum 3. Ordu Komutanı'nın aracı ile ezilmesinin ardından bugün de Şırnak İdil'de 7 yaşındaki Mihraç Miroğluzırhlı aracın çarpması sonucu hayatını kaybetti. Mihraç, son 10 yılda zırhlı araçların çarpması sonucu ölen 38. kişi oldu.

İdil'in Turgut Özal Mahallesi'nde 3 Eylül günü akşam saatlerinde zırhlı aracın çarptığı bisiklet süren 7 yaşındaki Mihraç Miroğlu İdil Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı da kurtarılamadı.

Mihraç Miroğlu'nun cenazesi İdil Devlet Hastanesi'nde yapılan otopsinin ardından toprağa verildi.

Öldürdüğü küçük bir çocuğun cenazesinden korkan devlet, cenazeyi geceyarısı sessizce Şex Hesana Mezarlığı'nda defnettirdi. Küçük Mihraç'ın cenazesine yine de yüzlerce kişi katıldı.

Zırhlı araç terörü Kürdistan'da çocukların ve yaşlıların katili olmaya devam ediyor. Sokakta oynayan çocuklar, bisiklete binen, karşıdan karşıya geçen ve hatta evinde, yatağında uyuyan çocuklar bu terörün kurbanı oluyor ve her seferinde "hatalı" olan katledilen çocuklar oluyor...

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

8 - 22 Eylül 2021 / S 125 / 2 TL

BU ABLUKA DAĞILACAK!

Her eylem, gösteri, her basın açıklaması polis ablukasında!

İşçiler fabrika önlerinde direniş çadırı kurar, polis-jandarma derhal ablukaya alır. Öğrenciler bir yürüyüş yapar, polis ablukasını ve saldırısını gecikmez. Kadınlar isyana durur, derhal polis ablukasını!.. Kürt halkının her adımı, her gösterisi, her direniş en katı asker-polis ablukasına alınır.

Emekçilerin öfkesi büyük. Baskı ne kadar yoğunsa öfke o kadar artıyor. Burjuva düzenin krizi derinleştikçe, bunalım ağırlaştıkça saldırganlığı artıyor.

Korkuyorlar! Bu öfkenin patlamasından korkuyorlar! Korktukça baskı artıyor. En ufak sese bile tahammülleri yok. Emekçilerin öfkesi o kadar yoğun ki, durum geniş yığınlar için o kadar katlanılmaz ki, dinci faşizmin baskı duvarında açılacak en küçük gedik, durdurulamaz bir selin önünü açar.

Bakmayın her eylem alanında, her direniş bölgesinde emekçileri öbek öbek çeviren polis-asker yığınınına.

Asıl kuşatmada olan, asıl ablukada olan, bu çürümüş düzenin kendisidir!

Her yer eylem alanı... Emekçiler saldırı halinde. Bu polis kalkanları, bu asker sıraları, emekçilerin bu saldırılarını durdurmak için.

Bir çöküş ve çözülme sürecinde burjuva düzen. Böyle olmasa sokaklardan bu kadar korkar mıydı! Tek bir eylemcinin etrafına böyle etten-kalkandan duvarlar örmeye kalkar mıydı!

Biliyorlar ki emekçi yığınlar eylem yasaklarına kulak asmıyor. Biliyorlar

ki insanlar, polis copuna, gaz bombasına, gözaltı ve tutuklamalara rağmen eylem alanlarına akıyor. Düzenin baskı ve zoru psikolojik etkisini yitirdi çoktan. İşe yaramıyor.

Korku duvarını aşan yığınlar hangi güç, hangi baskı boyun eğdirebilir ki! Böyle ablukalarla, yasaklarla, barikatlarla daha ne kadar engellenebilir bu öfke?

Sermaye sınıfının artık yönetemediğinin apaçık kanıtı değilse nedir tüm bu yaşananlar? Bir büyük değişimin, büyük altüst oluşun, tek kelimeyle toplumsal devrimin eşğine geldiğimiz

ifadesi değilse nedir?

İyi bakın bu fotoğraflara. Bu koşmuş düzenin çaresizliğine, dinci faşizmin o sonsuz korkusuna iyi bakın! Tüm dengelerini nasıl yitirdiklerine bakın!

Bu fotoğraflar durumu bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

Artık her işçi grevi, her kadın isyanı, her gençlik gösterisi, Kürt halkının her eylemi... tekrar tekrar gösteriyor ki, dinci faşizmin bu koyu karanlığı, bu baskı ve saldırıları yenilecek. Bu abluka dağıtılacak!

>>Editör...
**BU DÜZEN
YIKILACAK!**

Düşünen kafalar, başlıktaki tespitin gerçekleşeceğinden, artık, neredeyse en ufak bir şüphe duymuyorlar. Dahası, bu önemli toplumsal değişimi, bu altüst oluşu uzak, bilinmeyen bir tarihte gerçekleşecek bir "kehanet" olarak da ele almıyorlar.

Yakın bir zaman dilimi içinde gerçekleşecek bir toplumsal değişimin kapıyı çalmakta olduğu anlatılıyor "bu düzen değişecek" ifadesiyle.

Devrimci Görüşler Ve
Çağın Devrimci Karakteriyle Bağlı
C.Dağlı 2

"İç Savaş" Ve İç Savaş
Özgür Güven 6

Barikatları Yıkan Kadınların
Gürettileri Devrime
Sarya 7

İki Kere İki
Bazen Bir Bile Etmez
Kenan Kızıl 7

DEVİRCİ GÖRÜŞLER VE ÇAĞIN DEVİRCİ KARAKTERİYLE BAĞI

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Sokak gösterilerinin, devrimci kitlesel zor eylemlerinin birincil önem kazanması; bunun yanında dolaylı mücadelenin ikincil durumda kalmasını yaratan şey, sosyo-politik koşullardır, somut tarihsel koşullardır. Devrimin bir dönem propaganda konusu olmasını sağlayan başka bir dönem ajitasyon, eylem ve pratik örgütlenme konusu yapan şey, içinde bulunduğumuz toplumsal koşullardır. Bu topraklarda, devrimci politik eylemlerinin devrimci kitle başkaldırılarının basın olmasını yaratan, içinde bulunduğumuz somut toplumsal ve politik koşullardır.

90 sonrası kurulan yasal sol partilerin eksiksiz tümü, burjuva sınırlar içinde siyaset yapmayı haklı çıkarmak için, devrimin eylem, devrimci pratik konusu yapan koşulların öznel bir şekilde, devrimin henüz propaganda konusu olduğu bir döneme indirgediler.

Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin keskin olduğu -ve giderek daha da keskinleşen somut sosyo-politik durumunu, patlayıcı toplumsal durum düzeyinde olduğu, gelişmelerin salt bir nesnel durumla kalmayıp, sosyal patlamaların sık sık görüldüğü; yalnızca çelişkilerin değil, sınıf çatışmalarının da keskin ve şiddetli olduğu, dolayısıyla bu toprakların, devrim toprağı haline geldiği koşullarda küçük bir kıvılcım büyük bir yangın çıkarır. Bu tanım, tam da içinde bulunduğumuz durumu anlatır. Durum, herhangi bir durum değil, devrimci durumdur.

İçinde bulunduğumuz koşulların karakteri, devrimci olan bu karakteri anlaşılmasın, bu süreçte yapılan eylemlerin hangi sonuçlara gebe olduğu da anlaşılmasın. Bu koşullar ki, en küçük bir sokak gösterisi, kısa sürede toplumun değişmesiyle sonuçlanabilir. Gezi, önce küçük bir protestoyla başladı. Anında tüm kentleri sarsan bir halk ayaklanmasına dönüştü. Tunus'tan, Mısır'a, Sudan'a ayaklanmaya, devrime varan gelişmeler, küçük sokak protestolarıyla başladı. Leninist Parti, küçük bir sokak gösterisinin yılların yerleşik düzenini yıkan sonuçlara vardığını gördüğünde, şu net sonuca vardı: Küçük bir eylem dünyayı değiştirebilir. Belirtmeye bile gerek yoktur ki, bunun tüm koşulların bir araya gelmişse. Başka zamanlar, değil küçük bir olay, küçük bir sokak gösterisi, çok

daha büyük ve görkemli olaylar bile bu sonucu yaratmadı. Küçük bir sokak gösterisini devrime kadar vardır, bu devrimci koşullardır. Küçük olayları da, büyük olayları da oluşturan devrimci emekçi halktır. Yasal ve reformist partilerin eksiksiz tümü, dönemin devrimci karakterini görmedikleri için, teslimiyetçi bir duruma düştüler ve çevrelerini çürüttüler.

Programatik görüşlerimiz daha uzun bir tarihsel dönemi kapsar. Bu en temel noktayı belirttikten sonra, görüşlerimizin, politika ve taktiklerimizin devrimin bu topraklarda, bir olgu oluşuyla, güncelliğiyle bağlı olduğunu belirtiriz. Görüşlerimizi yıllarca utanmazsa aşırıları, kopya ettikleri görüşlerin devrim olgusuyla olan bağına hiç mi ama hiç anlamadılar. Bu yüzden, görüşlerimizin devrimci özünü bir kenara bıraktılar.

Yıllardır, devrimci durumun varlığına bağlı olarak, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin devlet gücüyle çatışması çerçevesinde, Geçici Devrim Hükümeti görüşünü, somut bir hedef olarak öne çıkardık. GDH somut bir hedeftir, çünkü bir iktidar hedefidir. İktidar hedefi soyut değil, somut bir hedeftir. Açık ki GDH, var olan devrimci koşulların devrimci olduğu anlaşılmasın, sürecin devrimci bir süreç olduğu kavranmadan anlaşılmasın. Devrimci görüşlere, devrimci bir bakış açısına ve devrimci politik cesarete sahip olmadan, hiç kimse GDH görüş ve önerisini ileri süremez.

Birçok çevre, güç ve eylem birliği politikamızın ya da işçi sınıfının ittifaklar politikasının devrimin bir olgu oluşuyla olan bağına anlamadı. Devrimci hedeflerde ısrar edişimize kafaları hiçbir zaman basmadı. Gerçekte, devrimci değil, oportünist bir çizgi izliyorlar.

Leninist partinin kitle içinde örgütlenme, propaganda ve ajitasyon çalışması, çalışma tarzı devrimin bir olgu olduğu kavranmadan kavranamaz. Dolayısıyla, bütün politik ve örgütsel çalışmalarımıza yön veren, devrimin bir olgu olması, devrimin güncelliğidir. Günlük çalışmamızı esas olarak, kitleleri devrime hazırlama ve devrimci pratikle, devrimi hızlandırma anlayışıyla yürütüyoruz. Devrime, bir propaganda konusu olarak değil, pratik politika açısından

yaklaştık.

Yine bu çerçevede, sosyal reformist ve oportünist siyasi hareketlerle sürekli ideolojik zeminde mücadele verdik. Çünkü uzlaşmacı siyasetlerle ideolojik mücadele, devrim uğruna mücadelenin bir parçasıdır. Halen onların etkisinde olan -ki bu, burjuvazinin etkisinde olmak demektir- emekçi kitleleri, bu etki alanının dışına çıkarmak, onları devrimci komünizmin saflarına kazanmak, devrimci mücadelenin yararınadır.

Bir süreden beri, yeni bir toplumsal devrimler çağının başladığı üzerinde duruyoruz. Toplumsal devrimler çağı, 1917'de başlayan proletar devrimler çağının devamı ve yeni koşullarda somutlanmasındır. Toplumsal devrimler çağı, günlük mücadeleyi kuvvetle etkiliyor. Çağ, kendini son yirmi beş yılda dünyanın sayısız merkezinde patlak veren ayaklanmalarla ortaya koydu. Gezi, çağın karakteri dışında anlaşılabilir mi? Leninist Partinin görüşleri, yeni bir toplumsal devrimler çağıyla bağıntı içinde anlaşılabilir.

Marx bir keresinde, tarihin en devrimci döneminin gelmekte olduğunu söyler. Üretici güçlerin, kapitalist yapıya sığmayacak kadar büyümesi, kapitalizmin temel çelişkisi olan üretimin toplumsal karakteriyle, burjuva üretim ilişkileri arasındaki uzlaşmaz çelişkinin keskinleşmesi, bu temelde, proletaryaya kapitalistler arasındaki kaçınılmaz çatışmanın büyük bir şiddetle başlaması, devrimci bir döneme girilmesinin göstergeleridir. Paris Komünü (1871) bu yeni dönemin şafağıdır. Devrim dalgası, Batı'dan Doğu'ya, Rusya'ya doğru kayd. Marx ve Engels'in, Seçme Yazışmalar'da yayınlanan mektupları incelendiğinde, işçi sınıfına yönelik geliştirdikleri taktiklerin devrimci dönemle bağı içinde saptandığı görülecektir.

Tarihin en devrimci dönemi olan 20. yüzyıla girilmesiyle, toplumsal devrimler çağı olarak şekillendi. İlk yirmi yıl içinde, üç Rus Devrimi, Alman ve Macar devrimleriyle, somut bir gerçeklik haline aldı. 1917 Ekim Sosyalist Devrimiyeli birlikte tarihin en büyük devrimi, en büyük toplumsal dönüşümler dönemi başladı. 1940'lı yılların toplumsal devrimleri ve sonraki devrimlerle, tarihin en devrimci dönemi, dünyayı tamamen et-

kisi altına aldı. 21. yüzyıla birlikte, tarihin en devrimci dönemi, yeni bir toplumsal devrimler çağı haline aldı. Ve sayısız ayaklanmalar ve birçok ülkede devrimlerle daha bir derinleşti.

20. yüzyıla girilmesiyle birlikte yeni bir içerik oluştu ve eski toplumsal biçimle şiddetli bir çatışmaya girdi. Plehanov'un sözleriyle:

"...Bir kez ortaya çıktıktan sonra, biçim ile içerik arasındaki çelişki 'körelmez' ama içeriğin, eski biçimin yeni ihtiyaçlara ayak uydurmak üzere değişme yeteneğini fazlasıyla aşan sürekli büyümesi sayesinde artar. Böylece er veya geç eski biçimin ortadan kaldırılması ve yenisıyla yer değiştirmesi gereken bir an gelir."

Yeni bir içeriğin biçimle, çatışmaya girmesi, 2. Enternasyonal partileri tarafından çözümlenemedi. Devrimci bir dönemin başladığını göremedikleri için, eski çalışma tarzında, eski tip parti anlayışını yeni dönemde de sürdürmek istediler. Yeni içeriğin, devrimci bir partiye, yeni tip bir proletarya partisine ihtiyaç duyduğunu değerlendirme yeteneğini gösteremediler. Tarihin en devrimci döneminin başladığını anlayan Lenin oldu. Menşeviklerle, yeni tip bir proletarya partisi oluşturma için verdiği uzlaşmaz kavga bundandır. Bolşevik Partisi, Spartakist Birlik ve daha başka partiler, yeni tip proletarya partisi, yani devrimi gerçekleştirecek partisi olarak oluşturuldu. Üçüncü Enternasyonal (Komünist Enternasyonal) doğrudan doğruya yeni tip proletarya partileri tarafından kuruldu. Özetle, yeni bir içeriği temel olarak kurulan yeni tip proletarya partileri, tarihin en devrimci dönemiyle, devrimler çağına girilmesiyle bağı içinde örgütlendiler.

20. yüzyılın devrimci komünist partileri, yalnızca 1917 Ekim'in etkisiyle hareket etmekte kalmadılar. Kendileri, doğrudan doğruya devrimci bir mücadele yürüttüler. Toplumsal devrimler çağının devrimci ve sosyalist içeriğinden etkilenmekle kalmadılar, çağın devrimci olayları, bu partiler tarafından yaratıldı. Yüzyılın devrimler yüzyılı haline getiren, işçi sınıfının devrimci partileridir. Bu partilerdir, tarihin en büyük dönüşümler dönemine öncülük edenler. Böylece çağın en etkileyici gücü olduğunu ortaya koydular. Tarihin en devrimci dönemi,

20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren, Latin Amerika'da komünist gerillaların savaşımında kendini açığa vurdu. Gerilla mücadelesi, doğrudan doğruya eski yapının devrilmesini hedef aldı. Devrim, tüm kıtada somut bir olgudur. Gerilla hareketlerinin görüşleri, politik hedefleri, devrimin bir olgu olmasından ayrı olarak ele alınabilir mi? Devrim, bütün bütüne kapitalist toplumsal sistemin yıkılması ve yeni bir dünya kurulması uğruna savaşan güçlerin varlığında ve mücadelesinde kendi pratik ifadesine kavuştu.

Devrimler çağıyla bağıntısı içinde ele alınmadan, çağın devrimci olayları nasıl anlaşılabilir ki? Proletaryanın düşüncesine yansıyan, çağın olayları ve olgularıdır. Lenin'in Uzaktan Mektupları, Şubat Devrimiyle ortaya çıkan olgulardan bağımsız olarak ele alınmaz. Mektuplar, dönemin nesnel, somut ve kendi gelişimi üzerine, son derece canlı teorik analizini içerir. Yalnızca bunlar değil, Lenin'in gerici yıllarındaki yazıları da gelmekte olan devrimle bağı içinde anlaşılabilir. Leninist Parti, yalnızca devrimci dönemlerde değil, devrimci olmayan dönemlerde de, devrim uğruna savaştı. Lenin'in "Emperyalizm" kitabının önsözünde belirttiği; "tekelci kapitalizm, proletarya devriminin öngünüdür" tespiti, bir anı, bir ülkeyi değil, bir tarihsel dönemi tanımlıyor.

Bu çağda ortaya çıkan, tarihin en kapsamlı sınıf-kitle örgütleri olan Sovyetler, 1905 Devrimi'nde ortaya çıktı. Yani bu örgütler, doğrudan doğruya devrimci ayaklanmada, devrimde oluştular. Devrimci koşullar olmadan varlığını sürdüremezler. Lenin'in dahice yeteneği, Sovyetlerin tarihsel devrimci önemini anlamasıdır. Yine İtalya'da ortaya çıkan fabrika konseyleri, tüm Avrupa'yı etkileyen devrimci durum ve devrimci ayaklanmaların ve İtalya işçi sınıfının devrimci kavgasının bir sonucudur.

Bir süreden beri, yeni bir toplumsal devrimler çağına girdiğimizi söylüyoruz. Günümüzde ortaya çıkan politik çatışmalar, işçi ve halk ayaklanmaları, mücadele biçimleri, ittifaklar siyaseti toplumsal devrimler çağıyla bağı içinde kavranabilir.

"Bu Mücadeleyi Sonuna Kadar Sürdüreceğim"

HDP İstanbul İl Örgütü, 25 Ağustos Çarşamba günü kendisini polis olarak tanıtan kişiler tarafından kaçırılıp işkenceye ve tecavüz girişimine maruz kalan, ölümle tehdit edilen HDP Parti Meclisi (PM) üyesi Celalettin Yalçın'ın BMG çalışmaları sonrası kaçırıldığı Levent metrosu önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

27 Ağustos günü HDP Milletvekilleri Oya Ersoy ve Züleyha Gülüm, Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) ve çok sayıda kişinin katıldığı eylemde, "Çete Ve Mafya Düzenine Boyun Eğmeyeceğiz" pankartı açıldı. Eylemde "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Baskılar Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Basın açıklamasında konuşan Celalettin Yalçın, Levent Metrosu önünden kaçırıldığını ve araç değiştirilerek ormanlık bir alanda bir eve götürülerek, yüz üstü yere yatırılıp el ve ayaklarının çapraz bağlanarak işkence uygulandığını anlattı. Polislerin ısrarlı ajanlık dayatmasını kabul etmeyince, "Alın sıkın bunun kafasına atın bir kenara" dendiğini söyledi. Namluya mermi sürülerek, silahın kafasına dayandığını ve "Sana son kez yaşama hakkı veriyoruz. Yarından itibaren İstanbul'u terk edeceksin" denilerek tehdit edildiğini...

Celalettin Yalçın, "Onların dediği gibi yarından itibaren İstanbul'u terk etmedim. Buradan şunun sözünü veriyorum, sokaklarda, sahada, partimle, halkımla bu mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceğim. Daha önce Gençlik Meclisimize yönelik de saldırılar kaçırma ve işkence uygulamaları gerçekleşti, sonuç alamadılar. Benden de bu sonucu alamayacaklar" dedi.

HDP Milletvekili Oya Ersoy ise metro meydanını göstererek bu kadar kalabalık ve mobese kayıtlarının olduğu bir alanda insan kaçırma, ormanlık alana götürüp eve kaldırma, işkence, tecavüz girişimi, gasp suçlarının işlendiğine dikkat çekti. Suçu işleyenlerin, cezasız bırakılacaklarından emin olduklarının altını çizen Ersoy; Yalçın'ın telefonuna el konulduğunu ve çantasında bulunan 3 bin liranın da gasp edildiğini kaydeden Ersoy, kişinin cep tele-

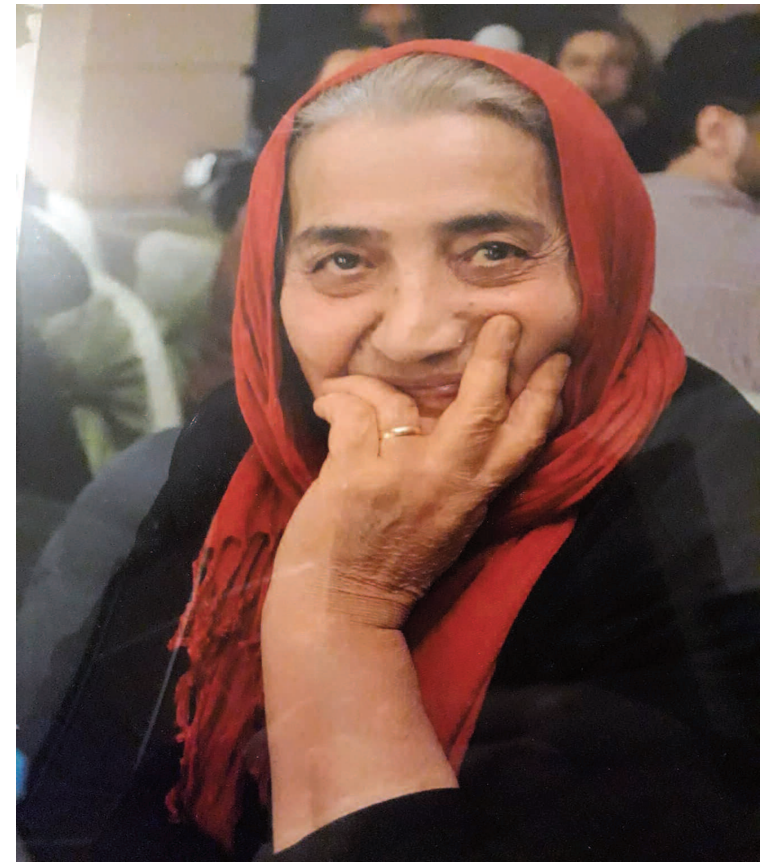
fonun hts kayıtlarından istediği anda bulunacağını hatırlattı.

"Bu devletin, bu ülkenin polisinin istihbarata mı ihtiyacı var? Teknik takip olanakları, teknoloji elinde değil mi? Bu ajanlaşturma girişiminin, muhbirlik teklifinin tek bir amacı var, kişiliksizleştirme ve 'mücadele etme' demektir. Biat eden, sindirilmiş bir toplum yaratmak amacıyla yapılan eylemleridir" dedi.

80'lerde, 90'larda yaşanan gözaltında kayıpları hatırlatan Ersoy, sonbaharda, okulların açıldığı dönemde özellikle lise ve üniversite öğrencilerine yönelik başta İstanbul ve Ankara olmak üzere bu kaçırılmalar yaşandığını ve yine yaşanabileceğini belirterek "Bununla mücadelenin yolu arkadaşlarımızın yaptığı gibi teşhir etmektir. Tüm demokrasi güçleriyle birlikte biz bu ülkeyi, bu memleketi bu karanlık güçlere teslim etmeyeceğiz." dedi.

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) adına söz alan Mahir Gürz, bu saldırıların yıllardır yaşandığını ve yeni olmadığını ifade ederek, "Yaşadığımız coğrafya faşizmin hüküm sürdüğü bir yer" dedi. Tüm bu saldırılara karşı hep birlikte mücadele edileceğini ifade eden Gürz, "Bizler sokaklarda alanlarda olmaya özgürlüğümüz için birleşik devrim mücadelemizi büyütme devam edeceğiz" dedi.

Kismet Anayı Kaybettik

Analar kuşağından bir anamızı daha kaybettik. 28 yıllık devrimci tutsak Elif Vural Yaş'ın annesi Kismet Vural annemizi kaybettik.

1948 doğumlu annemiz, bir süredir sağlık sorunları yaşıyordu ve son 15 gündür de böbrek ağrıları nedeni ile sık sık hastaneye gider olmuştur. Kismet annemiz, 4 Eylül sabahı 73 yaşında tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybetti.

Kismet Vural, aynı gün öğle namazının ardından Ankara Hasanoğlan'da defnedildi. Yoldaşlarımız ve ailesine başsağlığı diliyoruz.

Elif Vural Yaş, 2016'da da babası Kemal Vural'ı kaybetmiş, cezaevinden alınan özel izinle cenazeye katılabilmisti.

Editör

BU DÜZEN YIKILACAK!

Baş tarafı 1. sayfada

Daha önce de, "devrim" kavramının burjuvalar dahil, en olmadık çevrelerin diline yapıştığı gerçeğine işaret etmiştik. Bunlardan birisi katıksız bir karşı-devrimci örgüt olan MÜSIAD'ın kurucusu Erol Yazar'dı.

Haliyle, bundan böyle tartışma konusu, düzen değişikliğinin gerekip gerekmediği ya da bu değişimin olup olmayacağından çıktı. Tartışma bir üst noktaya, bir ileri adıma taşındı. Artık tartışma konusu, yıkılacak düzenin yerine ne konulacağı meselesidir.

Öyleyse, konuyu en net haliyle ve soru biçiminde koyalım: Yıkılacak düzenin yerine ne konulacak?

Bu sorunun bir değil, birden fazla yanıtı var. Her toplumsal sınıfın bu soruya yanıtı farklıdır. Birbirleriyle uzlaşmaz karşıt sınıf çıkarlarına sahip toplumsal sınıflar yıkılacak düzenin yerine ne konulacağı sorusuna kendi sınıf çıkarlarına uygun yanıtlar verirler. Haliyle, soruyu, "yıkılacak düzenin yerine ne konulacak" biçiminde sorup orada bırakmak, soruyu eksik bırakmak anlamına gelir.

Peki, bir toplumsal sınıf olarak proletaryanın ve onun öncü politik güçlerinin bu soruya yanıtı

nedir?

Bu düzenin, yani tekelci sermaye sınıfının ekonomik ve siyasal egemenliğini ifade eden bu sömürücü düzenin yıkılmasından söz ediliyorsa ve bu düşünce (ya da tespit diyelim) genel bir fikir, kanaat haline gelmiş ise ortada bir devrimci durum var demektir. Bu düzenin yıkılacağını, üstelik uzak, bilinmeyen bir gelecekte değil, öngörülebilir bir zamanda yıkılacağını kabul eden kimse, devrimci durumun varlığını da kabul etmiş demektir. Doğrusu da budur.

Ne var ki, devrimci durum ve sınıf savaşının ileri, derinleşmiş bir aşaması olarak, ona eşlik eden iç savaş, proletaryaya tekelci sermaye sınıfı egemenliği üzerinde bir zaferi garanti etmez. Devrimci durum ve iç savaş proletaryaya, onun öncü devrimci politik güçlerine ve proletaryanın mütetekiflerine zaferin koşullarını hazırlar; zaferin kendisini altın tepside sunmaz.

Yıkılacak düzenin yani tekelci sermaye sınıfının ekonomik ve politik egemenliğinin yerine ne konulacak sorusuna, proletaryanın ve onun devrimci öncülerinin yanıtı hazırdır: Proletaryanın öncülüğünde kurulacak bir halk iktidarı. Yıkılacak düzenin, tekelci sermaye sınıfı egemenliğinin yerini halk iktidarı almalıdır. Bu

konuda belirsizliğe yer yoktur.

Şüphesiz, tekelci sermaye sınıfı, egemenliğini yıkacak koşullar oluşmuşsa bu koşullardan en az zararlı çıkacak; şu veya bu şekilde egemenliğini ayakta tutacak şekilde bu fırtınayı atlama için çareler arayacaktır. Öz olanı, yani ekonomik ve politik gücü elde tutmak koşuluyla, fırtınanın şiddetine bağlı olarak, vermeyeceği taviz, atmayacağı geri adım yok demek mümkün. Sınıflar savaşının tarihini bunun örnekleriyle dolu. Bu taviz ve geri adımlar arasında mevcut siyasal iktidarı bir başkasıyla değiştirmek; kitleleri aldatmakta ve yatıştırmakta kullanabileceği kimi reformlara başvurmak vb. sayılabilir. Tekelci sermaye sınıfının "yıkılacak düzenin yerine ne konulacak" sorusuna yanıtı da bu çerçevede olur.

Proletaryanın devrimci öncü güçlerinin, öncü devrimci işçilerin en çok dikkat etmeleri gereken nokta budur. Çünkü, devrimci bunalımdan en az zararlı çıkarak iktidarını korumada tekelci sermaye sınıfına yardım edecek "sosyalist/komünist" maskeli güçler az değil. Bu güçler, ortaya çıkan devrimci bunalımdan, devrimci durumdan tekelci sermaye sınıfının egemenliğini yıkmak için değil ama kimi reformlar, tavizler koparıp, "toplumsal barış/toplumsal uzlaşma" için yararlanmaya çalış-

şan sosyal reformist-oportünist parti ve örgütlerdir.

"Bu düzen yıkılacak ama yerine ne konulacak" diye sorup sorunun çözümünü belirsizmiş gibi göstermeye çalışanlar işte bunlardır.

Oysa proletarya için sorunun çözümü belirsiz değil. Yıkılacak olanın yerine devrimci bir halk iktidarı kurulacak. Elbette bunun başarılması işçi sınıfı ve öncülük ettiği diğer emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, kadınların ve gençliğin; Kürt halkının, ezilen diğer halkların tekelci sermaye sınıfı egemenliğine karşı savaşma kapasitelerine bağlıdır. Her şey işçi sınıfının hazırlık derecesine bağlıdır.

Tam da bu nedenle, devrimci öncü işçiler başta olmak üzere, proletaryanın öncü devrimci güçleri, işçi sınıfı ve mütetekiflerini, yoksul köylüyü, küçük üretici köylüyü, kentlerin esnafını, her gün tekelci sermaye sınıfı tarafından yıkıma uğratılan küçük burjuvaziye bir devrime, devrimle birlikte iktidarı ele geçirecek halk iktidarını kurmaya hazırlanmalıdır.

Bunu başardığımızda proletaryanın zaferi kazanılmaz olacaktır!

Atılım Yılı

TKEP/Leninist Merkez Komitesi, kuruluşunun 31. yılında bir açıklama yayınladı ve "Leninist Partinin tüm güçleri, yeni mücadele yılında büyük bir atılımla Partiyi güç örgütüne dönüştürmek için ileri!" dedi.

Otuz bir mücadele yılını geriden bırakan Türkiye ve Kürdistan proletaryasının devrimci komünist partisi TKEP/Leninist, yeni mücadele yılına giriyor. Ve yeni mücadele yılını, iki ülkede süren birleşik devrimin güç kazandığı, tekelci sermaye sınıfı egemenliğinin ve bu egemenliğin dayandığı faşist devletin bütün kurum ve kuruluşlarıyla sarsıldığı, çöküş içinde olduğu koşullarla karşıyor. Açıklamada partinin başta teorik, ideolojik ve politik yönlerden olmak üzere, mücadelenin her alanından çelikleşmiş biçimde bugünlere geldiği söylenerek, uzun iç savaş yıllarında sınıf savaşının ateşi içinde sınırdığı; zindan savaşlarından silahlı mücadelenin tüm biçimlerine kadar hepsinde çelikleştiği ve muazzam birikimler elde ettiği yıllar olduğu söylendi.

"İki ülkenin, Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadele birliği temelinde gelişen birleşik devrim, Partimiz TKEP/Leninist'in uzun süre önce tespit ettiği gibi, günceldir; pratik bir sorun haline gelmiştir:

Birleşik devrimin gelişmesi, tekelci sermaye sınıfının egemenliğini temellerinden sarsıyor. Tekelci sermaye sınıfı ve dayandığı faşist devlet, dinci faşist iktidar ve diğer tüm kurumlar birleşik devrimin gelişimini durdurmak için iki ülkenin proletaryası ve emekçi halklarıyla sürekli bir savaş halinde" denilerek birleşik devrim ve birleşik mücadeleye vurgu yapıldı.

Açıklamada "Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devletle savaş halinde emekçi sınıflar, kadınlar, gençler, yoksul, ezilen kitleler kendilerine gerçek kurtuluş yolunu, devrim ve iktidar hedefini gösterecek öncüye ihtiyaç duyuyorlar.

Bu öncü güç, partimiz TKEP/Leninist'tir. Çünkü, partimiz TKEP/Leninist dışında hiç bir parti ya da örgüt kitlelere devrim ve iktidar hedefini güncel olarak göstermiyor; hiç bir parti ya da örgüt birleşik devrimin zafere ulaşmasının ve iktidarın ele geçirilmesinin pratik bir mesele haline geldiğini söylemiyor. İki ülke-

nin proletaryası ve emekçi halkları sadece partimizin gösterdiği yolda yürüdüğü gerçeğe kurtuluşta, tam ve kesin zafere ulaşabilecekler" denildi.

Birleşik devrim, iki ülkenin ayaklanan emekçi halklarının eseri olacaktır! Ancak birleşik devrimin zaferle, burjuva egemenliğin yıkılması ve tüm iktidarın emekçi halkların eline geçmesiyle sonuçlanması güç örgütüne dönüşmüş devrimci komünist partinin öncülüğü ile mümkündür.

Açıklama, "Görev açıktır. Yeni mücadele yılında partimiz TKEP/Leninist'i bir güç örgütüne haline getirmek, sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin, devrimci gençliğin, devrimci emekçi kadınların, devrimci emekçilerin güncel ve artık yarıra bırakılmaz görevidir.

Partimiz TKEP/Leninist'in büyük bir atılım yaparak bir güç örgütüne haline gelmesinin tüm koşulları oluşmuştur. Bütün Leninist güçler, yeni mücadele yılını büyük bir atılım yılına dönüştürmek için ileri! Partimizin devrimci komünist görüşleri, parti güçlerimizden olmadığı yerler dahil, her yerde yaşam alanı buluyor, benimseniyor ve savunuluyor. Bu somut durum, partimizin ideolojik-teorik-politik düşüncelerinin ne kadar güçlü olduğunu göstergesi ve kanıtıdır.

Leninist Partinin tüm güçleri, yeni mücadele yılında büyük bir atılımla Partiyi güç örgütüne dönüştürmek için ileri!" denilerek devam etti.

Ve "Devrimci öncü işçiler, iki ülkenin emekçi sınıflarını, birleşik devrim için ayağa kalkın kitleleri iktidarın fetihine ilerletmek için öne, en öne çıkın!

Kadınlar, Gençler, Emekçiler, Leninist Parti size tam, gerçek ve kesin kurtuluşun yolunu gösteriyor; bu yol birleşik devrimle tüm iktidarın ele geçirilmesidir, bu yoldan ilerleyin!" çağrısıyla sona erdi.

Hapishanelerde Hak İhlalleri ve Pandemi

İzmir'de gerçekleştirilen 15. Karaburun Bilim Kongresi'nde Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi "Hapishanelerde Hak İhlalleri ve Pandemi" konulu bir oturum gerçekleştirdi.

Alsancak'ta bulunan tarihi Havağazi Fabrikası'nda gerçekleştirilen oturum saat 10.30'da tutsakların üretimlerinin sergilendiği sinevizyon gösterimiyle başladı.

Sinevizyon gösteriminin ardından söz alan Emrah Topaloğlu Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi'nin kuruluş amacını anlattı. Topaloğlu "Görölmüştür" ve "Görüreceğiz" ekibiyle birlikte çalıştıklarını vurgulayarak "Amacımız içerideki tutsakların çaresiz değil üreten insanlar olduğunu, mücadele ettiklerini göstermek ve onların içeride yürüttüğü mücadeleyi dışarıya duyurup, dışarıda onların mücadelesine destek olmak" dedi.

Topaloğlu'nun ardından söz alan, pandemi sürecinde tutsak edilen Ali Haydar Keleş, pandemi süreci boyunca zindanlarda yaşanan hak ihlallerine değindi. Keleş pandeminin ilk 9 ayı boyunca neredeyse hiç görüş yapılmadığını, devrimci yayınların pandemi bahanesiyle tutsaklara verilmediğini, ancak bunun pandemiyle alakası olmadığını, bu duruma itiraz ettiklerinde Basın İlan Kurumu'nda ilanı olmayan yayınların verilmeyeceği gibi bir kılıf uydurduğunu belirtti. Keleş "Devrimci tutsakların yıllardır uğruna mücadele ettiği ve kazandığı birçok hak pandemi gerekçesiyle ellerinden alınmaya çalışıldı, çalışılıyor. Ancak biz mücadelemizle bu saldırıları püskürttük ve püskürtmeye

devam edeceğiz." dedi.

Ali Haydar Keleş'in ardından konuşan Kerim Altınmakas pandemi sürecinde tutsak ailelerinin karşılaştıkları zorlukları anlattı. Altınmakas pandemi sürecinde iletişim hakkının ihlal edilmesi sonucu tutsaklarda ve ailelerinde endişeler oluştuğunu aktardı. Ailelerin tutsaklara yolladıkları kargoların, kıyafetlerin aylarca tutsaklara verilmemesini belirten Altınmakas tüm duyurlu kesimleri Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi ile hareket etmeye çağırdı.

Kerim Altınmakas'ın ardından Av.Gökhan Soysal hak ihlallerinin hukuki boyutuna değindi. Birçok ihlalin hukuksal bir zemini olmadığını vurgulayan Soysal "Kanunlara ilişkin sürekli yeni düzenlemeler yapılıyor. Tutsakların bu konuda bilgilendirilmesi gerekiyor ancak bu olanak sağlanmıyor. Hapishanelerin denetlenmesi gerekiyor ancak bu genellikle yapılmıyor yapılırsa da tutsakların bu

denetimden haberi bile olmuyor. Tutsaklar şikayetlerini hiçbir mercii ya da kuruma iletmiyor. Tutsakların yazdığı suç duyurusu dilekçeleri ya hiç alınmıyor ya da alınsa bile gardiyanlar tarafından kaybediliyor. Avukat görüşü hakkı da dahil olmak üzere pandemi bahanesiyle tutsakların birçok hakkı gaspediliyor." dedi.

Soysal'ın ardından yaşanan hak ihlallerinin başlıklarını aktaran Emrah Topaloğlu bu başlıkların toplamda 4 sayfaya sığırdığı, ihlal edilen hakların başlıcalarının iletişim, iyi muamele, eğitim-öğretim, kişisel gelişim, temizlik ve gıda maddelerine ulaşım olduğunu daha bir çok somut örneğin var olduğunu söyledi.

Oturumun tartışma kısmında söz alan bir katılımcı PKK'li tutsakların 300'ü aşkın gündür tecride karşı açlık grevinde olduğunu hatırlatarak tutsakların mücadelesini selamladı. Etkinlik alkışlarla sona erdi.

12 Gündür Söndürülmeyen Yangın

vadan müdahale olmazsa köylerinin, evlerinin yanacağını söylüyor köylüler.

Tepkilerin büyümesi, yangının yerleşim yerlerine yayılması üzerine 12 gün sonra Orman Genel Müdürlüğü (OGM) yangına müdahale etmeye başladı, 13. gün de havadan söndürme çalışması başladı. Ancak aynı gün (29 Ağustos) Munzur Vadisi'nde yeni bir orman yangını çıktı.

Dersim merkez ve Ovacık ilçesi arasında yer alan Munzur Vadisi'nde bulunan Fırtına Veli Çeşmesi bölgesinde çıkan orman yangını rüzgarın etkisiyle yayılıyor... Haber ajansları panikle yangından kaçan ceylanların görüntülerini

paylaşmaya başladı.

İzmir Dersim Kültür ve Dayanışma Derneği, yangınlarla ilgili 29 Ağustos'ta Bir basın açıklaması yaptı, orman yangınlarının bir eko-kırım olduğu vurgulandı.

Dersim'de Emek ve Demokrasi Güçleri de bir açıklama yaparak yangınların sebebinin askeri operasyonlar olduğunu söyledi ve zamanında yeterli müdahalede bulunulmamasına tepki gösterdi.

Dersim Dernekleri Federasyonu (DEDEF), İstanbul'da da Kadıköy Rıhtım'da bir açıklama yaparak Dersim'deki orman yangınlarına dikkat çekti, "Yakılan tarihimiz, canlarımız ve geleceğimizdir" dedi.

Bu arada, 26 Ağustos günü Besta bölgesinde bulunan Mährina köyünde ormanlık alanda helikopterlerin bombalamaları sonucu başlayan yangın da devam ediyor. Askerler, "yasak bölge" diyerek söndürmeye giden köylüleri de engelliyor.

1 Eylül
2021
İzmir
Güzeltepe

1 Eylül'de Kadıköy'de

İstanbul, Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri, 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle Kadıköy'de Beşiktaş İskele Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

"Ayrımcılığa Karşı Eşitlik, Savaşa Karşı Barış, İrkçiliğe Karşı Kardeşlik" pankartının açıldığı eylemde "Halklar Arası Savaşa Sınıflar Arası Barışa Hayır", "Saraylara Savaş Halklara Barış", "Özgürlük İçin Mücadeleye Barış İçin Kavgaya", "Birleşsek Kazanırız", "Barış Özgürlük Kardeşlik Halkların Ortak Mücadelesiyle Gelecek", "Gerçek Barış Sos-

yalizmde", "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak" şeklinde savaşa karşı halkların özgürlüğünü ve mücadeleyi ifade eden dövizler taşıdı.

Açıklamada konuşan 5 Eylül Mitingi Tertip komitesinden Zeynep Çelik, savaş ve işgal politikaları yüzünden halkların maruz kaldığı ölümlere, zor koşullara göçlere değinerek, bugünlerde mücadelede yanyana gelmenin önemli olduğunu ifade etti.

5 Eylül için Valilikten izin alındığını ve çalışmaların yürütüldüğünü, ancak hiçbir açıklama yapılmadan mitingin yasaklandığını bildirildiğini söyleyen Çelik, doğrudan İçişleri Bakanlığının müdahale ettiğini belirterek, "5 Eylül'de Bakırköy Halk Pazarı'nda olacağız" diyerek herkesi mitinge katılmaya çağırdı.

İstanbul, Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri adına basın metnini okuyan Alişan Doğan, ülkenin bir yerinde baskı ve şiddet varsa, bunun oradaki bütün halkları etkileyeceğini ve oradaki bütün halklar için sorunlar yaratacağını söyledi.

Kürt ve Türk halkının barış içinde çözemeyeceği bir sorunu olmadığını vurgulayan Doğan, iktidarın kendi egemenliği için bunu engellediğini ifade ederek "İki halkın arasında cenazelerden oluşan duvar yükseldikçe, bir bütün olarak ülkenin emekçileri olarak bizler kaybediyoruz" dedi.

Kürt sorununun demokratik, barışçıl çözümünün sağlanmamasının faturasını işçi ve emekçilerin ödediğini söyleyen Doğan, "Bu nedenle savaşa, ölüme, yoksulluğa karşı; barışı, yaşamı, demokrasiyi savunmalıyız. Ortadoğu'yu kana bulayanlara, insanlığı savaşa batağına sürükleyenlere karşı ortak mücadele etmeliyiz" dedi.

Eylemde "Faşizme Karşı Omuz Omuza", Savaşa Değil Halklara Bütçe", "5 Eylül'de Miting Alanındayız", "Biji Berxwadana Zindana" sloganları, alkış ve zılgıtlarla sona erdi.

Mitinge çağrı için bildiri dağıtan HDP'liler Khalkedon Meydanı'nda da kısa bir açıklama yaptı.

"Savaşlarda En Çok Kaybedenler İşçiler, Kadınlar, Çocuklar"

İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri 1 Eylül Dünya Barış Günü kapsamında 1 Eylül günü saat 19.00'da Gündoğdu Meydanı'nda bir etkinlik gerçekleştirdi.

Praksis Müzik Grubu'nun müzik dinletisiyle başlayan etkinlik, basın açıklamasının okunmasıyla devam etti.

Basın açıklamasını İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri adına DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı okudu. Sarı 1 Eylül'ün tarihçesini anlatarak "Hitler faşizminin 1939 yılında Polonya'ya işgal ederek II. Dünya Savaşı'nı başlattığı tarih olan 1 Eylül, barış içinde bir dünya mücadelesini unutturmamak için 'Dünya Barış Günü' olarak ilan edilmiştir. Dünya genelinde, barış isteyen halkların alanlara çıkarak taleplerini ifade ettiği gündür 1 Eylül." dedi.

82 yıl sonra 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde emperyalist kuvvetlerin halklara savaşı ve zorbalığı dayattığını belirten Sarı "Emperyalist ülkeler, iktidarını sürdürmek için savaşı bir yol ola-

rak görenler, savaşların doğurduğu insanlık dramını görmezden gelmeye devam ediyor. Dünya ve bölge halkları bir Dünya Barış Günü'ne daha savaşların kuşatılmasında, barışa susmuş olarak giriyor." diyerek Suriye, Afganistan ve Libya başta olmak üzere, yaşanan savaşlarda en çok kaybedenlerin işçiler, kadınlar ve çocuklar olduğunu vurguladı.

Sarı sözlerini "Savaş; demokratik, eşit, özgür ve adil bir yaşam hakkını engeller; işçi sınıfına daha fazla işsizlik, daha fazla yoksulluk ve sömürü getirir. Emek sömürsü, açlık, yoksulluk, işsiz-

lik anlamına gelen savaşlardan doğrudan etkilenen işçiler, emekçiler halklar olarak bizler yaşam bir dünya talebini yineliyoruz. Bu nedenle şiddetin çözümü emek, barış ve demokrasidir diyoruz." diyerek sonlandırdı.

Birleşik Mücadele Güçleri de eyleme "Savaş, İşgal ve Tecride Karşı Birleşsek Kazanırız", "Savaşı, Sınıfsız, Sömürsüz Bir Dünyayı Birleşsek Kazanırız", "Katliamlara Karşı Birleşsek Kazanırız", "Faşizme Karşı Birleşsek Kazanırız" dövizleriyle katıldı.

Adana'da 1 Eylül

Adana 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingi, yüzlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti.

Miting, "Biji Biratiya Gelan", "Emperyalizm Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak" sloganlarıyla başladı. Saygı duruşunun ardından, kurumlar adına sözü Adana İHD başkanı Yakup Ataş aldı.

Ataş konuşmasında, savaşların asıl kaynağının emperyalist-kapitalist sistem olduğunu ve barış için mücadele edilmesi gerektiğini vurguladı.

Sanatçı Kadir Çat'ın coşkulu şarkılarıyla etkinlik son buldu.

Adana/Birleşik Mücadele Güçleri

"İnsan Hakları Mücadelemizi Sürdüreceğiz"

Antakya'da İnsan Hakları Derneği'nin çağrısıyla devrimci kurumlar Antakya Köprübaşı'nda 1 Eylül için bir araya geldi.

Açıklama ilk olarak 1 Eylül'ün tarihçesi anlatılarak başladı, HDP milletvekili Rıdvan Turan'ın konuşmasıyla devam etti.

İHD Hatay Şubesi adına eşbaşkan basın açıklamasını okudu. Açıklamada, Kürt halkının yaşadığı sorunlardan, devletin sonlandırmaya çalışmadığı çatışma ve savaş ortamından kaynaklı kadın cinayetlerinin giderek daha da arttığından söz edildi.

Ve "Türkiye'nin yönetim sisteminin otoriterleştiği koşulların ortadan kaldırılarak demokrasi ve insan haklarına dayalı yeni bir toplum sözleşmesi yapması, barıştan ve barışı savunmaktan geçmektedir. Bunun için de ülkemizdeki demokrasi güçlerinin kararlı birlikteliği sürdürülebilir yeni bir barış sürecinin başlaması için en önemli güvence olacaktır. İHD, Türkiye'de barış ve demokrasiden yana kesimlerin birlikte mücadelesinin sonuç alaçağı inancındadır.

İHD olarak, ülkemiz başta olmak üzere tüm dünyada barışın egemen olduğu bir yaşam için insan hakları mücadelemizi sürdüreceğiz." denilerek basın açıklaması sona erdi.

Barış Mitinginin Yasaklanmasına Protesto

İçişleri Bakanlığı tarafından yasaklanan 1 Eylül Dünya Barış günü nedeniyle 5 Eylül günü İstanbul'da Bakırköy Pazar Alanı'nda yapılacak mitingin İstanbul Valiliği tarafından yasaklanması, İncirli Metrobüs durağı girişinde basın açıklaması yapılarak protesto edildi.

Açıklama nedeniyle miting alanı ve çevresi yoğun polis ablukasına alındı. İncirli Metrobüs durağından miting alanına yapılmak istenen yürüyüşe izin verilmemesi nedeniyle İncirli Metrobüs durağında açıklama yapıldı.

Tertip komitesi adına yapılan açıklamada akşam Taksim Tüneli'nde yapılacak açıklamaya çağrı yaparak açıklamayı sonlandırdı.

Taksim'de Polis Saldırısı ve Çok Sayıda Gözaltı

Bakırköy Mitinginin yasaklanmasını protesto için Taksim Tüneli Meydanı'na basın açıklaması için çağrı

yapılmıştı. Ancak yapılacak bu açıklamada Beyoğlu Kaymakamlığı tarafından "yasaklandı".

Açıklama öncesi saatler 17.00'ye gelirken polis Tünel Meydanı'nı ablukaya aldı. HDP binasını da ablukaya alan polis parti binasından çıkışları engelledi.

Taksim Tünel Meydanı'nda toplanmalar başlar başlamaz saldıran polis, aralarında ESP Eş Genel Başkanı Şahin Tümöklü'nün de olduğu çok sayıda kişiyi darp ederek gözaltına aldı;

HDP İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu ve gazetecilerin etrafı da polislerce çevrildi, sloganlar ve ajitasyonlarla durum protesto edildi. Polis sürekli olarak eylemin yasaklandığını anons ederek saldırmakla tehdit etti, gelenleri de saldıran, ters kelepçe ile gözaltına almaya başladı. Canlı yayın yaparken basın kimliği sorulan Önsöz Tv muhabiri de polis tarafından gözaltına alındı.

Kitlenin Tünel Meydanı'nda toplanmasına ve gazetecilerin de görüntü

almasına engel olmaya çalışması üzerine "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Ardından HDP Milletvekilleri İstiklal Caddesi'nde yürüyüşe geçerek, devletin 1 Eylül Dünya Barış Günü Mitingini yasaklamasını ve basın açıklamasına engel olmaya çalışması üzerine

masına saldırısını ajitasyon konuşmaları ile protesto etti. Vekillerin önü de polis tarafından kesildi ve basınla birlikte çembere alındılar.

Bir süre Tünel Meydanı'ndan İstiklal Caddesi'ne yürüyüş yapan kitle sloganlarla dağıldı.

İnşaat İşçileri Piazza AVM Önünde Eylemde

Malatya ve Elazığ TOKİ şantiyelerinde çalışan İnşaat İşçileri Sendikası üyeleri, ücretlerinin ödenmemesi nedeniyle, 3 Eylül günü ana firma Rönesans Holding'in merkezinin bulunduğu İstanbul Maltepe'deki Piazza AVM önünde eyleme başladı.

İnşaat İşçileri Sendikası, ana firmanın Rönesans Holding olduğu Malatya ve Elazığ TOKİ şantiyesinde çalışan üyelerinin ücretlerinin

ödenmediğini söyledi. İşçilerin haklarının verilmesi talebiyle holdinge ait Piazza AVM önünde eylem yapan işçiler ve sendika yöneticileri, AVM'nin girişini kapatarak işçilerin hakları ödeninceye kadar alandan ayrılmayacaklarını açıkladı.

Rönesans Holding yetkilileri görüşme talebinde bulunurken, İnşaat İş Sendikası işçilerin haklarını içeren hesaplamaları patrona gönderdi, "Direniş alanından ayrılmıyoruz. Hakla-

rımız ödenene kadar Piazza AVM önünde olacağız" dedi.

Piazza AVM kapısında bir süre konuşma yapan işçiler ve sendika yöneticileri, işçilerin haklarının gasp edilmesine izin vermeyeceklerini söyledi, baretlerini yere vurarak hak gaspını protesto etti. AVM içine girmek burada da hak gaspını teşhir eden işçiler daha sonra giriş kapısı önünde oturma eylemine başladı.

Özel Sektör Öğretmenlerinden "Öğretmen Buluşması"

Özel sektör öğretmenlerinin çalışma alanlarında yaşadıklarını sorunlarını gündeme getirme, sorunların çözümünü meslek kanunu kazanımıyla güvence altına almak ve çalışma koşullarını iyileştirmek hedefi ile kurulan Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası'nın, "Öğretmen Buluşması" 30 Ağustos günü Şişli Belediyesi Nazım Hikmet Kültür Evi'nde gerçekleştirildi.

Eğitim hareketinin bileşenlerinin de davet edildiği etkinlikte Eğitim-Sen ve Veli-Der'den temsilciler de kürsüde söz alarak dayanışma içinde olduklarını ifade ettiler.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası adına yapılan açılış konuşmasında sendikaya kadar gelen süreçte, bir dayanışma grubu olarak hareket eden ortak anlayışın yürüttüğü tartışmalarla birlikte izlediği yoldan bahsedildi. Birlik olma vurgusu üzerinde durularak, hak alma ve koşulları değiştirme mücadelesinde başarının kaynağı gösterildi. "Birlik olabilirsek bunları başarabiliriz. Kolektif bir hareketle ve dayanışma duygularımızı büyütürsek yürüyebiliriz." denildi.

Açılış konuşmasından sonra etkinliğe diğer illerden temsilciler de kürsüden veya online olarak katılarak söz aldılar. Samsun, İzmir, Antalya'dan temsilciler kürsüden düşüncelerini ifade ederken Bursa, Ankara, Ordu, Adana, Hatay, Antep, Mersin temsilcileri de online olarak salona bağlandılar. Yapılan bu konuşmalarda mücadele isteği ve sendikal örgütlenmeye ihtiyaç ön plana çıktı. Sorunları ifade eden öğretmenler, mücadele yol ve yöntemleri hakkında da görüşlerini belirttiler.

Belirli süreli iş sözleşmesi ile çalıştırılmanın yarattığı sorunlara, düşük ücretlere, güvencesizliğe karşı hareket etmede fiili mücadelenin de benimsendiği, mevcut yasalara karşı pratik tutum belirlenirken, hukuki mücadelenin fiili mücadele ile destekleneceği de ifade edildi.

Sendikanın hukuk komisyonu adına konuş-

macı olarak Av. Bahattin Özdemir kürsüde söz aldı. Bir enstrüman gibi, mücadelenin parçası olarak görülen hukuki mücadelenin emek alanında fiili mücadeleye de ihtiyacı olduğunu ifade eden Özdemir, önemli bir iş başlatıldığını, bunu bugün bir kez daha burada gördüğünü ifade etti.

ÇHD Emek Komisyonu'ndan avukatlar da söz alarak dayanışmalarını dile getirdiler.

Resmi tatilde usulsüzce çalıştırılan bir çok özel öğretim kurumu öğretmeni etkinliğe katılmazken, bu da kürsüden vurgulandı ve bir sonraki etkinliklere hep birlikte daha güçlü katılımın sağlanacağı aktarıldı.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası belirli süreli sözleşme eli ile iş kanunu üzerinden asgari ücret ve onun altında da çalıştırılan öğretmenlerin güvenceli çalışma ve insanca yaşam talebini de destekleyen bir hat üzerinden taban maaş kampanyası başlatacağını duyurdu.

Özel Öğretim Kurumları Kanunu'nun piyasacı eğitim anlayışını savunan doğrultuda 2007'de değiştirildiği ve taban maaş maddesinin kaldırıldığı hatırlatılarak "bir kazanımı elde edebilmek için özel öğretim kurumlarına, sokağa, alanlara ulaşabilecek bir kampanyayı örgütlemeye önümüze koyuyoruz" denildi.

Etkinlik sendika üyesi öğretmenlerin müzik dinletisinden sonra sendikaya üyelik daveti ile sonlandırıldı.

KESK ve Aile Hekimlerinden Bir Günlük İş Bırakma Eylemi

KESK, hükümet ve Memur-Sen arasında imzalanan toplu sözleşmeye karşı "Satış Sözleşmesini Kabul Etmiyoruz" şiarıyla 27 Ağustos günü bir günlük iş bırakma eylemi yaptı. KESK İstanbul Şubeler Platformu, Çapa'da bulunan İstanbul Tıp Fakültesi önünde basın açıklaması düzenledi.

"İnsanca Yaşam, Demokratik Grevli Toplu Sözleşme İçin Hizmet Üretmiyoruz Grevdeyiz!" pankartı açılan eylemde kamu emekçilerinin taleplerinin yer aldığı dövizler taşındı.

Aynı gün Aile Hekimleri de bir günlük iş bırakma eylemindeydi. İstanbul Tıp Fakültesi önünde açıklamaya katılan Aile Hekimleri adına söz alan SES Bakırköy Şube Başkanı Nezahat Altınsoy Özen, yeni çıkarılan Aile Hekimliği Ödeme ve Sözleşme Yönetmeliği ile 1. basamakta çalışan emekçilerin sorunlarının çözülmek yerine ekonomik ve özlük haklarının budandığını, angarya çalıştırmanın artırılarak toplumu bilgilendirmeye yönelik her faaliyetin cezalandırmaya dönüştürüldüğünü söyledi.

Özen, "Uzunca bir süredir gerek sendikamız gerekse de işkolumuzda örgütlü emek ve meslek örgütleri bu yönetmeliğin geri çekilmesi ve işkolunda çalışan emekçilerinin örgütlerinin de taleplerinin karşılanacağı yeni bir çalışma sistemi için mü-

cadele emektir. Bu kapsamda birçok eylem/etkinliğin yanı sıra 16 Ağustos 2021 tarihinde iş bırakma eylemi de gerçekleştirildi. Yönetmeliğin geri çekilmesi kapsamında 1. basamak sağlık hizmetleri alanında örgütlü emek ve meslek örgütleri ile birlikte almış olduğumuz 27 Ağustos 2021 tarihindeki bir günlük iş bırakma eylemi, TIS kapsamında KESK bütünlüğünde alınan iş bırakma eylemi aynı tarihe denk gelmektedir" dedi.

Basın metnini okuyan, KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Özer Tuncer, yapılan TIS sözleşmesinin başarısız olduğunu belirterek mutabakatta ki eksiklikleri şöyle sıraladı:

-Kamu emekçilerinin yıllardır yaşadığı gelir vergisi adaletsizliğine son verilmesi yine yok.

-Emekli olduğumuzda maaşlarımızın yarı yarıya düşmesine yol açan ek ödemelerin emekliliğe yansıtılması başlığı

yine yok.

-Farklı adlar altında güvencesiz istihdam edilenlerin kadrolu-güvenceli istihdama geçirilmesi yine yok.

-4/C'li 4/B'liler olarak bilinen kamu emekçilerinin ek ödeme, emeklilik gibi temel sorunlarının çözümü yine yok.

-Sayıları yüz bini aşan Yardımcı Hizmetler Sınıfının yaşadığı mağduriyetlerin giderilmesi yine yok.

-Torpilin, kayırmanın kapsamını sonuna kadar açan mülakat sitemine son verilmesi yine yok.

-OHAL KHK'leri ile sorgusuz-sualsiz işinden ekmeğinden edilen kamu emekçilerinin görevine iadesi yine yok.

-Kadın kamu emekçilerine yönelik ayrımcılığın önüne geçilmesi için kadın taleplerinin kadın emekçiler tarafından görüşülmesi ve mutabakat metninde ayrı bir başlık altında yer alması gerek,

-Kamu kurumlarında ücretsiz kreşler açılması, söz konusu kreşler açılıncaya kadar kreş yardımı verilmesi yine yok.

Mutabakatta daha pek çok temel soruna ilişkin tek bir cümleden bile bahsedilmediğine dikkat çeken Özer, KESK olarak 20 milyonluk devasa bir kitleye sefalet, yoksulluk, güvencesizlik dayatan mutabakatı kabul etmediklerini belirtti.

Eylem kamu emekçilerinin taleplerini dile getiren sloganlarla sona erdi.

Adkotürk İşçileri Greve Başladı

Tekgıda-İş Sendikası'na üye 21 işçinin dört ay aşkın süredir eylemde olduğu hazır makarna üreticisi Adkotürk'te çalışan işçiler, 23 Ağustos günü yani eylemlerinin 130 gününde greve baskıldılar.

Tekirdağ Çerkezköy'de bulunan fabrikada patronun Tekgıda-İş Sendikası'nın tüm görüşme taleplerini reddetmesi üzerine işçiler greve gideceklerini açıklamış, yönetim de grev öncesi işçileri tehdit etmişti.

Çevre ilçelerden getirilen çevik kuvvet polisleri sabahın erken saatlerinde fabrika etrafında güvenlik oluşturmuş, patronlar grev günü için özel servis şoförleri ayarlamıştı. Erken saatlerde servislerle işyerine gelen işçilerin greve katılmasını engellemek için polis, kapıda bekleyen işçilerle servisler arasında bariyer oluşturdu. Sendikacı işçiler fabrika servislerine alınmayınca, kendi imkanlarıyla grev alanına gelmişlerdi. Servisler direk fabrika içine girmeye kalksa da, grevdeki kadın işçiler bahçe kapılarını kapatarak araçlarda sendikacı işçileri arasalar da, hiç biri araçlara alınmadan geldiği için kimseyi bulamadılar. Servis araçlarının durdurulması üzerine polisler, kadın işçilere saldırarak kalkanlarıyla grev meydanına kadar sürdüler. Sloganlar atan işçiler grev alanında öfkeli slogan-

lar ve halaylarla bekleyişe geçtiler. Bu esnada vardiyası biten işçiler de greve katılmamaları için fabrikadan dışarıya çıkarılmadılar.

Gün içinde Adkotürk yönetimi, 130 gündür kapıda eylemde olan kadınlar dahil, greve çıkan işçileri tek tek arayarak para teklif ederek grevi kırmaya, içeriye üretime çağırdı. Sendika temsilcisi Yunus Durdu bunu bir açıklama yaparak teşhir etti.

Sabah grev pankartının asılmasından itibaren Mücadele Birliği okurları, İşçi Temsilcileri Konseyi ve Emegin Gücü de işçilerin yanında idi. İşçilerin grev alanında bekleyiş sloganlar ve halaylarla sürüyor.

İşçiler İradelerini Yok Sayan Genel İş Önünde

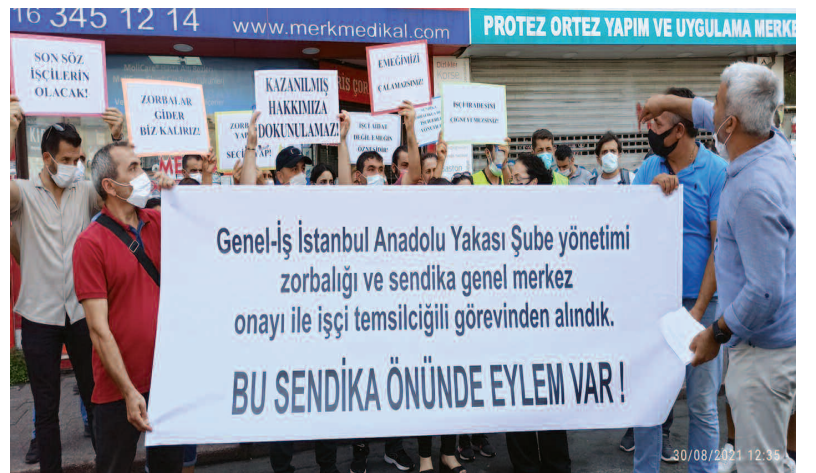
DİSK Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube yönetimi, Ataşehir Belediyesi'nde Büro Destek Biriminde çalışan ve işçiler tarafından sendika işyeri temsilcisi olarak seçilen 4 işçiyi temsilcilikten almıştı.

Sendika Genel Merkezi, daha önceki şube yönetiminin değişmesi için pek çok yöntem denemiş ve çeşitli ayak oyunları ile iki kez Olağanüstü Genel Kurul sürecine taşınmıştı. Genel Merkez, şube yönetimini istemediğini sık sık açıklıkla ifade etmişti. Olağanüstü Genel Kurul süresince ikna, rüşvet, tehdit, oy satın alma, siyasi çıkar oyunları dahil her yöntemi kullanarak yönetimin değişmesini sağlamıştı.

İşçilerin seçimi ve imzalı dilekçelerine rağmen işçilerin iradesinin sayılarak temsilcilikten alınan işçiler İnan Kaloğulları, Sevgi Peker, Özgür Çakırca, Deniz Çakmak Kadıköy'de bulunan şube binası önünde 30 Ağustos günü basın açıklamasıyla protesto ederek oturma eylemine başladılar.

Kadıköy'deki Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube binası önünde "Genel İş Anadolu Yakası Şube Yönetiminin Zorbalığı Ve Sendika Genel Merkez Yönetiminin Onayı İle İşçi Temsilciliği Görevinden Alındık Bu Sendika Önünde Eylem Var" pankartı açılan eylemde "Kazanılmış Halkımıza Dokunulamaz", "Emeğimizi Çalamazsınız", "İşçilerin İradesini Çiğneyemezsiniz", "Sendika Zorbalıkla Değil İşçilerle Yönetilir", "Zorbalık Yapma Seçim Yap", "Son Söz İşçilerin Olacak" dövizleri taşındı.

Basın açıklamasında ilk olarak temsilcilik görevinden alınan İnan Kaloğulları konuştu. İşçilerin eylemlerini fabrikaların, atölyelerin, işyerlerinin önünde gerçekleştirdiklerini belirten Kaloğulları "Bugün malesefki, üyesi olduğumuz sendikamızın önündeyiz. Zorbalık yalnızca patronlar tarafından yapılmıyor yeri geliyor, şirkete karşı üyesi olduğumuz sendikaların zorbalıklarıyla kar-

şılıyorsunuz" dedi.

Demokratik hakların, adalet kavramı ve etik değerlerin sadece patronlar tarafından çiğnenmediğini ifade eden Kaloğulları, "Biz dört işçi arkadaş olarak temsilcilik görevimizden alındık. Haksızca hukuksuzca ve işçi iradesi ayaklar altına alınarak, tamamen keyfi bir tutumla bize söylenmeden adaletsiz bir şekilde görevimize son verildi. Temsilciliklerimiz zorba bir şube yönetimi tarafından gasp edildi. İşçiler buna tepki gösterdi, elimde gördüğünüz gibi yüzlerce imza topladı, biz temsilcilerimize sahip çıkıyorlar diye. Ama gözü kararmış ve işçilerle hesaplaşma niyetiyle hareket eden zorba bir şube yönetimi o iradeyi o tepkileri görmeyerek bizleri görevden aldı" diyerek bu zorbalığa karşı hafta içi her gün 12.00 ile 19.00 arasında burada oturma eylemi yapacaklarını duyurdu.

Basın açıklamasını okuyan Sevgi Peker, şube yönetiminin ısrarlı çabalarına rağmen aynı kadar kendilerine ulaştırılmadığını belirterek "Fakat biliyoruz ki onların zorbalığı varsa bizim de dayanışmamız ve mücadelemiz var. Bizler karşılaştığımız bu haksızlığa karşı mücadele edeceğiz. Bizden daha büyük zorluklarla boğuşmak zorunda kalan emekçi arkadaşlarımız var. Gücümüz oranında mücadeleyi birleştirmeye ihtiyacımız var. Zorbalık kaybedecek emek kazanacak" dedi.

Eylemde sık sık "Kahrolsun Sarı Sendikacılar", "Direne Di-

rene Kazanacağız", "Kahrolsun İşçi Düşmanları", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından şubenin karşısında bulunan alana pankart ve dövizlerini asan işçiler, bir hafta boyunca her gün 12.00-17.00 arasında oturma eylemini sürdüreceklerini söylediler.

"Mücadeleye Devam Edeceğiz"

Belediye işçileri, eylemlerini 3 Eylül günü yaptıkları bir açıklamayla sonlandırdı.

Açıklamada konuşan Ataşehir Belediyesi işçisi İnan Kaloğulları, "Bugün oturma eylemimizi sonlandırdık. Fakat mücadelemiz devam edecek" dedi. İşçiler adına basın metnini Sevgi Peker okudu.

Kartal Belediye işçisi Ahmet Arkan ise şube yönetiminde buldukları süre içinde işçilerin iradesiyle hareket ettiklerini ifade ederek "Bir araya geldiğinde nasıl bir mücadele verdiğini Kadıköy'de gördü, Kartal'da, Maltepe'de Ataşehir'de gördü. Bundan sonra da her şeye ve herkese rağmen sarı sendikacılara rağmen mücadeleyi görecekler." dedi.

Eylemde sık sık "Kahrolsun Sarı Sendikacılar", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı.

Eylemde dayanışmaya gelen kurumlar adına da kısa konuşmalar yapılarak Genel İş Sendikası'nın işçilerin iradesini yok saymasına tepki gösterilerek işçilerle dayanışma içinde olacakları ifade edildi.

“İÇ SAVAŞ” VE İÇ SAVAŞ

Özgür Güven

Son zamanlarda burjuva sınıftan bazı kesimlerin sözcülerinin ağzında bir “iç savaş” sözü dolaşıyor. Cumhuriyet’in köşe yazarlarından Ayıtun Çıray’a kadar bu burjuva sözcülerin sözünü ettiği “iç savaş”, bir zamanlar Lübnan’da, şimdi de Suriye’de, Afganistan’da olduğu gibi etnik köken, din, mezhep farklılıklarından ileri gelen bir iç savaş. Burada dikkat edilmesi gereken yan, bu iç savaşların da sınıf çelişkileri ve çatışmalarından beslenmesidir.

Bugün burjuvazinin bu sözcülerine “iç savaş” dedirten olgular nelerdir?

Bir süredir felaket boyutlarında süren orman yangınlarıyla (Temmuz-Ağustos 2021) başlayalım. Bu topraklarda zaman zaman tarla-tarım arazisi açmak amacıyla orman yakma söz konusu olsa da, proletarya ve halk güçleri politik amaçlarla ya da saiklerle orman yakma yoluna hiç başvurmamıştır. Ezilen ulusun çocukları aşırıya kaçıp tekil olaylar halinde bazen orman yaktılar. Ancak bu, hiçbir zaman UKH’nin bir yöntemi olmadı. Aksine, onlar her zaman ekolojiden, çevre korumadan, doğaya zarar vermemekten yana oldular. Bu topraklarda siyasal saiklerle orman ve köy yakmak esas olarak devletin, devletin kolluk güçlerinin yöntemi olmuştur.

90’lı yıllardan başlayarak iç savaşın en sert, en açık yaşandığı dönemlerde Kürdistan köylerinde ve ormanlarında askeri, polisi ve korucularıyla devletin kolluk güçleri bu yola başvurdular. Hatta sadece ormanları değil ekinleri, meyve bahçelerini de yaktılar. Son zamanlarda yine orman yakmaya başladılar. Şimdilerde internette yayınlanan videolarda Dersim’den Colemerg’e kadar birçok bölgede kolluk güçlerinin ormanları nasıl ateşe verdiğinin görüntüleri var. Ayrıca Kürdistan’da kolluk güçlerinin çıkardığı bu yangınları söndürmek isteyenlerin engellendiği de yıllardır yaşanan bir gerçekliktir. En son Dersim belediye başkanı ve Dersim halkı orman yangınlarını söndürmek amacıyla harekete geçtiklerinde, ormanlara yaklaşmalarına bile izin vermediler.

Adana’dan Muğla’ya kadar Toroslarda çok geniş bir bölgeyi saran orman yangınları başladığında bu yangınları söndürmeyen, söndürmeyen hükümet, kendi basiresizliğini örtmek için Kürt-

leri işaret ederek, orman yangınlarını “teröristler çıkardı” dedi. İşareti olan hazır kıta tosuncuklar derhal harekete geçtiler. Konya’da Dedeoğulları ailesinden 7 kişi Kürt oldukları için katledildi; HDP ilçe binaları ardı ardına saldırıya uğradı; durumdan vazife çıkaran kullanışlı ahmaklar köy yollarında, ormanlarda, “orman yakmaya” çalışan “terörist” ya da “yabancı” avına çıkıp linç girişimlerinde bulundular. Ayrıca Halk Tv’nin canlı yayını bastıkları gibi, bölgede haber yapan pek çok gazeteciye de saldırdılar. Gazeteci derken kastımız, yaptıkları hükümet yandaşlığı ve yalakalığıyla bölge halkını çileden çıkaran A Haber ve TRT muhabirleri değil tabii. Bizim kastımız mesleğine saygısı olan ve yaşananları belgelemeye, göstermeye çalışan gerçek gazetecilerdir.

Kendi basiresizliğinin üstünü örtmeye çalışan dinci faşist iktidar, daha en başından beri ormanları rantiyeye açıp doğayı talan etti, ediyor. “Orman vasfını yitiren arazileri” yıllardır satmayı sürdüren dinci faşist hükümet, daha orman yangınları çıkmazdan önce, her ne hikmetse tam da yangın bölgelerinde kalan 63 ayrı alanda maden ruhsatı verdiği gibi, yangınlar başlar başlamaz da, kıyıların ve kıyılardaki orman arazilerinin turizm yatırımlarına açılması yani yapılaşmaya açılması yetkisini Turizm Bakanlığına verdi.

Burjuva sözcülere “iç savaş” dedirten bir diğer olgu da seçimlerdir. Dinci faşist parti artık seçimler yoluyla iktidarı kazanamayacağı için, sanki bu hükümet daha en başından bir iç savaş hükümeti olarak kurulmamış gibi, sanki bu topraklarda 50 yıldan beri iç savaş yaşanmıyormuş gibi, tıpkı 7 Haziran seçimlerinden sonra olduğu gibi toplumu teröriste edip iç savaş çıkaracağını ve buna hazırladığını söylüyorlar.

Burada iç savaştan ziyade, iç savaşa dair bazı ayrıntılara dikkat çekmek istiyoruz. Bu ayrıntılarda, uzun iç savaşta bugüne dek yaşananlarda bazı farklılıkların varlığından söz edilebilir. Dinci faşist iktidarın tepesindekiler, gelinen aşamada iktidardan (hükümetten) vazgeçemeyecek kadar yolsuzluğa, rüşvete, narko-suçlara, kara para aklamaya, hatta onların deyimiyle, birilerinin malına mülküne çökmeye buluştıklarından, iktidarı kaybettiklerinde kendilerini neyin beklediğini iyi biliyorlar. O yüz-

den de olağan yollarla seçim vb. hükümeti bırakıp muhalefet sıralarına geçmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Uzun yıllardan beri iktidarda olmanın verdiği güç sarhoşluğu ve kibirle, her istediklerini yaptıkları keyfi yönetimle herkese tepeden bakıyor; kendilerinden başka herkesi “ötekileştirerek” ya “terörist” ya da “terör yandaşı” ilan ediyor ve böylece, zaten iktidarı olağan yollardan devretmeyeceklerini de ilan ediyorlar.

Bir diğer farklılık, bu topraklara dinci çetelerin -göçmenler değil dinci çeteler- doldurulmasıdır.

Göç sorunu, bütün dünyada olduğu gibi bizde de yeni evrenin bir gerçeğidir. Asya’dan Afrika’ya pek çok bağımlı ülkede uygulanan tam ilhak politikaları, bu ülkelerdeki faşist iktidarların zulmüyle buluşunca, bu ülkelerde yaşanan milyonlarca insan, emperyalist ülkelerde yeni bir hayat kurma umuduyla yollara düştü. Buna bir de savaştan, iç savaşlardan kaçanlar eklenince, göç sorunu on yıllardır bitmeyen büyük bir sorun haline geldi. AB ülkelerine gidebilme umuduyla gelip bu topraklarda yığılan milyonlarca insanın Türkiye metropollerine göçtüğü de biline bir olgudur. Bu göçmenlerin bir bölümü ya kendi işini bırakarak ya da bir iş bulup çalışarak kendilerine iyi kötü bir yaşam kurdular. Ancak bunların dışında son yıllarda yaşanan yeni bir göç dalgası daha var: Suriye’den, Libya’dan, Afganistan’dan gelen, bu ülkelerde yaşanan savaşlara katılarak savaş deneyimi edinmiş dinci çeteler bunlar. İşte bunlar için İyi Partili A.Çıray bile “Bize karşı savaşmak için geliyorlar” diyor. Bu büyük “tosuncuk” göçüne ek olarak 15 Temmuz’da ve sonrasında envanter dışı dedikleri ve sayıları yüz binleri aşan silahların da bu dinci gericilere dağıtıldığını eklersek, durum daha da netleşecektir.

Dinci faşist iktidarın tepesindekilerin değişik zamanlarda ve değişik gerekçelerle dile getirdikleri “beka”, “biz kaybedersek Türkiye kaybeder”, “bunlara ülke teslim edilmez” yaklaşımları da göz önüne alındığında, burjuva sınıfın bazı temsilcilerinin son zamanlarda “iç savaş” sözünü sık sık kullanmalarının nedenleri anlaşılacaktır. Bir kez daha vurgulayalım: burjuva sözcülerin sözünü ettiği bu “iç savaş” da, özünde sınıf çelişkileri ve çatışmalarından bes-

lenir.

Marksist literatürdeki anlamıyla, sınıflar mücadelesinin gelişiminin belirli bir aşamada kaçınılmaz olarak aldığı bir biçim olan iç savaş, bu topraklarda zaman zaman durulur gibi olup kesintiye uğrasa da 50 yıldan beri yaşanan somut bir olgudur. Bu uzun iç savaşta aldığı darbelerle çaresizleşen, güç kaybeden ve devrim karşısında yenilmeye başlayan burjuva sınıf, her defasında yeniden ve daha başka biçimlerde proletarya ve halkların devrime, devrimin zaferine doğru ilerlemesini engellemeye, gücünü toplayıp birleşik devrimi yenmeye çalıştı, çalışıyor. Ama her şey rağmen birleşik devrim gelişti, gelişip güçlenmeye de devam ediyor.

Pandemiden bu yana yaşananlar bile bunun kanıtlarıyla dolu. Deyim yerindeyse devrim, dev dalgaları burjuva toplumu temellerinden sarsmaya devam ediyor.

Önce Boğaziçi öğrencileri başladı. Eylem kısa sürede diğer üniversitelerden gençlerin, akademisyenlerin ve halk kitlelerinin desteğini yanında buldu. Eylemin gücü, kayyum rektörün gitmesini sağlasa da sorun çözülmedi. Yeni öğretim yılında kavganın daha da büyüyeceğini söyleyebiliriz.

Arkasından kadınların eylemleri geldi. Dinci faşizmin İstanbul Sözleşmesi’nden çekilmesi, adeta kadınlar için genel bahane oldu. 1 Temmuz’da birçok kentte ayaklanmaya varan eylemler yaşandı. Kadınların baş eğmezliği, kitleler halinde sokağa çıkması, cüretkar atımları, kadınların ne kadar büyük bir ayaklanma gücünü olduğunu herkese gösterdi, gösteriyor.

Kadınlardan hemen sonra sahneye Kürt halkı çıktı. Faşist bir katilin İzmir’in orta yerinde, polislerin gözleri önünde HDP’yi basıp, Deniz Poyraz’ı katletmesi Kürt halkını ayağa kaldırdı. Daha eylemler sürerken bu sefer Konya’da Dedeoğlu ailesinden 7 insanın ırkçı bir katliamla kurşuna dizilmesi zaten istem üstünde olan Kürt halkının öfkelerini patlattı. Pek çok kentte, bütün öfkelerini patlattı. Pek çok kentte, bütün yasaklara ve kısıtlamalara rağmen sokaklara dökülen Kürt halkı, her yerde devrim ve demokrasi güçlerini yanı başında buldu.

HDP olsun UKH olsun, genel olarak devletle köprüleri atmaya da Kürt halkının öfkesi eylemlerde kendini gösterdi: “Barış” diyenler “Ne barış?”

“Daha neyin barışı?” diyen öfke dolu kitleleri karşısında buldu.

İşçi sınıfı henüz ortak amaçlar için büyük çaplı ortak eylemler örgütlemese de, uzun zamandan beri sürekli eylem halinde. Sınıfın şu ya da bu bölümü eyleme geçerken bir başka bölümü eyleme hazırlanıyor, biri biterken diğeri başlıyor. Bazen aylarca yıllarca süren eylemler zaferlere erişse de bunlar geçici zaferler oluyor. Sınıfın ana gövdesi ortak ve devrimci bir amaç etrafında eş zamanlı bir eylemde buluşamıyor. Ama işçi sınıfı her yerde büyük patlamadan önceki huzursuzluğu yaşıyor, bunu her şeyiyle açığa vuruyor. Sadece Marmara havzası gibi sanayinin yoğun olduğu geleneksel sanayi bölgelerinde değil, Denizli’den Konya’ya, Kayseri’den Maraş’a, Tokat’tan Antep’e kadar çok geniş bir alanda dinci faşist partiye oy veren işçiler de dahil, çok büyük bir işçi kitlesi öfkeyle oturup öfkeyle kalkıyor.

İşçi sınıfının öfkesi, geniş kesimlerin burnundan soluması önemli. Çünkü işçi sınıfının mücadelecili-eylemci kesimleri eyleme geçerken, sadece öncüye, ileri işçilere bakarak eyleme geçmez. Öncüden daha çok arkaya, geri işçilere bakarlar. Arka taraftakiler eyleme hazır değilse yalnız kalacaklarını bildiklerinden ayak sürürler, ağırdan alırlar; eğer arka taraftakiler hazırsa, öfkeyle solumaya, burnundan buhar püskürtmeye başlamışsa hareket geçerler. Şimdi işçi sınıfının geniş kesimleri öfkeyle homurdanmaya, işsizler ve açlar ordusu burnundan solumaya, burnundan buhar püskürtmeye başlamış durumda. Koşullar her yönüyle büyük patlama için olgunlaşıyor.

Her ne kadar küçük burjuva hareket ve duşmacı sosyalistler iç savaş sözünü uzlamak dahi istemese de, burjuva çevrelere “iç savaş” dedirten, tekeli sermayeyi ve dinci faşizmi kendi egemenliklerini koruyabilmek için içeride ırkçı-şoven-milliyetçi duyguları köpürtmeye, dinci çeteleri bu topraklara taşıyıp silahlandırmaya yönelten nesnel koşullar bunlardır.

Gelişmeler proletarya ve halkların önünde çok fazla seçenek bırakmıyor. Tarihin gelinen aşamada son sözü açık: Ya kanlı kavgalı savaş, ya yok oluş!...

Defne Oluşum Meclisi Kuruldu

Türkiye’nin ve dünyanın her yerinde olduğu gibi Antakya’nın Defne ilçesinde de kapitalist toplum gençleri, kadınları, çocukları, emekçileri zorlaştırmaya sürüklüyor, asimile etmeye çalışıyor. Ve Defne ilçesinin doğasına, kültürüne, coğrafyasına saldırıyor. Bu işi bazen yerel yönetimler ile yapıyor, bazen de var olan siyasal iktidarla yapmaya devam ediyor.

Antakya’nın Defne ilçesinde de yerel yönetimlerin ve siyasal iktidarın uyguladığı; halkla ve devrimcilerle beraber yozlaşmaya, asimilasyon politikalarına, dili, kültürü sanatı yaşatmak üzerine Defne Oluşum Meclisi kuruldu. Geçtiğimiz günlerde kuruluşunu ilan eden Defne Oluşum Meclisi deklarasyon metninde;

“Çevre katliamları, pis kokular, çukurlu yollar, asimile edilmiş gençler, işsizlik, yoksulluk, yurtdışı işçiliği, halk için değil rant için işbaşına gelen yöneticiler bizim kaderimiz değil!

Yerel yönetimlerde ‘söz, yetki, karar’ın halkta olması için somut çalışmalar yapmak, demokratik, katılımcı ve özgür bir toplum duyarlılığı oluşturmak;

Dilimizi, kültürümüzü, anadilimizi sanatsal eylemsellikler üretmek kalıplaştırmak ve yaygınlaştırmak;

Yaşamın her alanında, yeraltı ve yerüstü canlılığı, bilimsel akademik yöntemlerle tanımlayarak, yaşanabilir, sürdürülebilir alanlar açmak ve korumak;

Toplumun, yeri geldiğinde tek tek bireylerin,

ekonomik, sosyal ve yaşamsal sorunlarının çözümünde hep birlikte hareket edecek dayanışmacı birinci kurmak;

Halkın içinde halkla birlikte mücadele etmek” şiarı ile bir araya geldiklerini dile getirdiler.

Deklarasyon şöyle sürüyor:

"Kentsel yaşamı geliştirecek projeleri, kurumlar ve meslek örgütleriyle birlikte hayata geçirecek çalışmaları yapacak, kentimizin deprem, sel, yangın gibi doğal afetlere karşı hazırlıksız olduğu bilinciyle; yerel yönetimleri bir an önce harekete geçirmeye, afetler yaşanmadan tedbir almasını sağlamaya çalışacağız.

Son günlerde dünyanın birçok yerinde ve ülkemizde yaşanan doğal afetler; iklim krizi, doğanın rant uğruna acımasızca talan edilmesi sonucu meydana gelmiştir!

Türkiye, 2016 yılında Paris iklim antlaşmasını onayladığı halde, henüz taraf olmamış, katı

ve fosil yakıt tüketiminin sınırlandırılması konusunda hiçbir adım atmamıştır! İlimiz sınırları içinde üç adet termik santral kurma girişimi, yaşanması muhtemel iklim felaketinin habercisi niteliğindedir! Doğamıza, yaşam alanlarımıza sahip çıkacak, iklim krizine dikkat çekme çalışmaları yapacağız!

Rant uğruna canlıların yaşam alanları yok edilmektedir! Maden çıkarma gereğiyle, Arsuz İlçesinde, Defne İlçesinin neredeyse üçte biri kadar yüzölçümüne sahip ormanlık alanın yok edilmek istenmesi kabul edilemez! Arsuz halklarıyla dayanışıyor, doğayı ve yaşamı savunuyoruz!

Pandemi krizi, doğa talanı yetmezmiş gibi, göçmen düşmanı politikalarla göçmenler ötekileştirilmekte, halklar birbirine düşman edilmektedir!

İşte tam bu zamanda; Doğamıza, suyumuzla, toprağımıza, dilimize, kültürümüze sahip çıkmak için, biz aşağıda imzası bulunan yapılar olarak Defne’de yaşama, topluma, doğaya ve canlılara dair her türlü meselede ortak söz söylemek ve kolektif bir yaşam örmek için bir aradayız...

Defne topraklarına gönül vermiş tüm dostlarımızı sesimize ses, gücümüze güç katmaya davet ediyoruz..

Sadece bölünmüş olduğumuz kadar zayıf ancak birleştiğimiz kadar güçlüyüz!..”

Defne Oluşum Meclisi’nin içerisinde yer alan kurumlar ise şöyle: Mücadele Birliği Platformu, Sosyalist Meclisler Federasyonu, Aka-Der, Parti-

zan okurları, HDP, Emep, SYKP, Sol Parti. Bireysel Katılımcılar: Selman Altınöz, Adnan Özçelik, Hasan Nurlu, Metin Davutoğlu, İsmail Altınöz, Yemen Tümer, Hikmet Özgün.

Defne Oluşum Meclisi, ilk iş olarak Defne ilçesinin yıllardır sorunu olan arıtma tesisine yönelik bir panel düzenledi. Panelin konuşmacıları Prof. Dr. Cemalettin Küçük ve TMMOB yönetim kurulu üyesi Halil Gezer’di.

Yapılan panelde konuşmacıların şiddetle bu arıtmanın insan sağlığı açısından çok tehlikeli olduğu bir an önce belediyelerin devreye girmesinin önemi vurgulandı. Fakat ne Hatay Büyükşehir Belediyesi ne de Defne Belediyesi arıtma tesisin kaldırılmasına yönelik herhangi bir girişimde bulunmuyor. Aksine orda kalmasını ısrar ediyor.

Defne Oluşum Meclisi bu tesisin burdan kaldırılıp, daha farklı bir yere kurulması için bütün çalışmalarını yapacağını duyurdu.

Mücadele Birliği / Antakya

Barikatları Yıkan Kadınların Cüretiyle Devrime!

Gözlerimizi Türkiye ve Kürdistan'a çevirdiğimiz zaman ülkenin bir yangın yerine döndüğünü görüyoruz.

Ülkenin pek çok bölgesinde ortaya çıkan orman yangınları, Van'da ve Karadeniz'de meydana gelen sel felaketleri, mevsimlik olarak çalışan Kürt işçilere karşı yapılan faşist saldırılar, Konya'da Kürt bir ailenin katledilmesi, Suriyeli ve Afgan mültecilere yönelik yükseltelen ırkçılık, Azra Gülemdam Haytalıoğlu'nun vahşice katledilmesi, giderek artan intiharlar, ekonomik krizin yarattığı işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik... Ve daha uzayıp gidecek bir dizi olay.

Art arda yaşanan bu olaylar dinci faşist iktidarın yönetemediğini ve yıkımının çok yakın olduğunu gösteriyor. Köhnemiş ve tepeden tırnağa gericileşmiş olan burjuvazi ve dinci faşist iktidar bir taraftan sermaye egemenliğini korumaya, ayakta tutmaya çalışıyor; diğer tarafta devrimci kitlelere, çocuklara, kadınlara olan saldırılarını arttırıyor. Bu saldırılar pandemiyle birlikte büyük bir artış gösterdi. Her gün kadınların katledildiği, tecavüze uğradığı ya da kaybolduğu haberlerini okuyoruz. Bununla beraber savaş ya da salgın dönemlerinde en çok kadınların hedef alındığını da görüyoruz.

Pandemiyle birlikte derinleşen ekonomik kriz sonucunda, işten ilk çıkarılan kadınlar oldu. Temizlik, çocuk, yemek üçgeni sarmalına sıkıştırılmış kadın, pandemi döneminde daha fazla baskı altına alınarak gittikçe eve hapsedildi. Evde abi, akraba, eş tarafından psikolojik ve fiziksel şiddete maruz kaldı.

Yapılan araştırmalara göre pandemi sürecinde kadınların %73'ü şiddet çeşitlerinden en az birine maruz kaldı. 2020'de 300 kadın katledildi ve katledilen kadınların büyük çoğunluğu evinde öldürüldü.

2021 yılının ilk 6 ayında ise 130 kadın katledildi. Günlerdir kendisinden haber alınmayan üniversite öğrencisi Azra Gülemdam Haytaoğlu, emlakçı bir erkek tarafından katledildi. 18 yaşındaki Edanur tecavüze uğradığı için şikâyetçi oldu, şikâyet ettiği kişiler tarafından tekrar tecavüze uğradı ve intihar etti. Aleyna Çakır'ı katleden ve serbest bırakılan Ümitcan Uygun'un evinde bu sefer Esra Hankulu ölü bulundu. 5 Ocak 2020'den beri

kayıp olan Gülistan Doku 575 gündür hala bulunamadı. Birkaç ay önce Elmalı'da cinsel istismara maruz bırakılan iki çocuk yaşadığı istismarı çizerek anlatmıştı. İstismarcı aile ise adli kontrole serbest bırakıldı...

Her gün sistematik bir şekilde devam eden kadın katliamları katmerleşmiş durumda ve kadınlarla çocuklar çok ağır bir saldırı altındalar. Katilleri cezalandırmayan, onları birkaç hafta içeride tuttuktan sonra serbest bırakan, kravat taktığı için iyi hal indirimi veren, Ensar Vakfında cinsel istismara uğrayan çocuklar için "Bir kereden bir şey olmaz" diyenler bütün güçleriyle tecavüzü, cinsel istismarı, şiddeti meşrulaştırmaya devam ediyor.

Eşi tarafından uğradığı şiddet sonucu sosyal medya üzerinden sesini duyurmaya çalışan, kauçuk fabrikasında çalışan Hürrem Kartal: "Ülkemizde birçok kadın eşlerinin, sevgililerinin, erkeklerin şiddetine maruz kalıyor; bu yüzden kendimi güvende hissetmiyorum." diye anlatmıştı Mücadele Birliği Gazetesi'ne. Kapitalist sistemde bulunduğu her alanda kendini güvensiz hisseden kadın, ev içinde de güvende olmayıp büyük bir baskıya maruz kalıyor. Sokakta, iş yerinde, metroda, parkta, okulda... Kısacası her alanda yok sayılıyor, saldırıya uğruyor. Markette kasiyer olarak çalışan bir market işçisi indirim ürünlerini sayarken "Orkid var" dediği için erkek müşteri tarafından saldırıya uğruyor. Erkek egemen kapitalizmde dinci gerici bir eğitim gören insanlar "ped" kelimesinin ayıp ya da günah olduğunu düşünüyor. Kadınların temel ihtiyacının ücretsiz bir şekilde satılması gerekirken yasaklanıyor ya da ağır vergilerle satılıyor.

Sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil,

dünyanın pek çok ülkesinde kadınlar dinci, gerici erkek egemenliğine karşı savaşıyor. Afganistan'da Taliban'ın ülkeyi ele geçmesiyle birlikte kadınlar bu vahşi güruhu getirirdiği şeriat ile çok büyük acılar çekiyor. Kadınlar şeriat kanunlarına göre yaşamak zorunda bırakılıyor; bu kurallara uymayanlar kırbaçlanarak cezalandırılıyor ya da idam ediliyor. Kadınların çalışması, okula gitmesi, tek başına dışarı çıkması yasaklanırken; zina yapmakla suçlanan kadın sokak ortasında taşlanıyor. Taliban kadınlara ve çocuklara barbar bir şekilde saldırıyor, kadınlar ise Kabil'de Cumhurbaşkanlığı Sarayı önünde "Haklarımızı İstiyoruz" yazılı pankartlarla Taliban'ı protesto ediyor.

Türkiye'de dinci faşizmin tepesindeki zat ise konuşmasında "Taliban'dan farkımız yok." açıklamasını yapıyor. Evet dinci faşist iktidarın ve temsilcilerinin Taliban'dan bir farkı olmadığını biliyoruz. Fakat kadınlar bulunduğu her alanda bu zihniyete karşı mücadele ediyor. Dünyanın her yerinde bu saldırı ve baskılara rağmen geri adım atmıyor. Kadınlar sürekli ezildikleri ve ikinci plana atıldıkları için bu sisteme karşı başkaldırıyor. Ayaklanmalarda en ön saflarda yer alan kadınlar özgür bir yaşamın özlemini çekiyor. Gezi Ayaklanması'nda, Rojava'da, Şili'de, İran'da, Irak'ta kadınların mücadelesi dünyadaki tüm kadınları cüretlendiriyor.

1 Temmuz'da İstanbul sözleşmesinin feshedilmesiyle birlikte sokakları işyan sloganlarıyla dolduran kadınlar büyük bir yankı uyandırdı. Afganistan'da Taliban'a karşı yeni bir yaşam inşa etmeye çalışan "Haklarımızı istiyoruz" diyerek öne atılan kadınlar da cesaret kaynağı oldu. Kadınlar dün olduğu gibi bugün de dünyanın neresinde olursa olsunlar mücadeleleriyle, devrimci eylemleriyle diğer kadınlara büyük bir umut ve cüret kaynağı olmaya devam ediyor.

Barikatları yıkan kadınların cüreti bir kez daha yaşadığımız sorunların sokak eylemleriyle çözüleceğini gösteriyor. Kadınların sınıfsız, sömürsüz, sınırsız ve özgür yaşayacağı bir yaşam devrimci bir mücadeleyle kapitalizmi yıkıp sosyalizmi inşa etmekle olacak!

SARYA

Faşizm, Devrimci Durum ve İç Savaş Üçgeni

Temmuz ayının başında Samandıç'da gerçekleştirilen Arap halkının geleneksel Evvel Temmuz Festivali'nde bir dizi panel ve etkinlik gerçekleştirildi. Festival günlerinde gerçekleştirilen farklı panellerde TİP, EMEP, Sol Parti gibi reformist kurumların yanında, meslek örgütleri ve feminist kurumlardan birçok konuşmacı söz aldı. Biz de bu panellerde devrimci öğrenciler olarak yerimizi aldık.

İlk gün İstanbul Sözleşmesi ve Kadın Mücadelesi, ikinci gün Türkiye Siyaseti ve Demokratik Zeminin İnşası, üçüncü gün ise Siyasi İktidarın Sağlık, Eğitim Politikaları ve Mücadele Olanakları adlı paneller gerçekleştirildi.

Genel bir değerlendirme yapacak olursak, bu kurumlar her emekçinin bildiği, kendi içinde tartıştığı ve genel anlamıyla sebebini bildiği toplumsal sorunları ele aldılar. Ancak bu toplumsal sorunların çözümü konusunda geçecek olursak, tek bir cevapları vardı. O da tüm sosyal reformistlerden beklenildiği gibi seçimlere girmek ve dinci faşist iktidarı "seçimle göndermek".

Seçimlere bu kadar bel bağlamışken, bir kaç kurum bizim sorunlarımız ve eleştirilerimize üzerine yarım ağızla bir şekilde bu için devrimci çözümeceğini söylediler panele katılan halka. Madem tüm bu sorunlar devrimle çözülecekse neden hala seçimlerle zaman kaybedi-

yorsunuz? Neden burjuvazinin ahırında politika üretmeye çalışıyorsunuz? Neden sandığa bu kadar umut bağlamış durumdasınız?

Yukarıda sorduğumuz sorulara bu sosyal reformist kurumların cevapları açık. Bu ülkede bir devrimci durum ve sertleşen bir iç savaş yok. Bu yüzden de devrimci durum yoksa seçimler meşru bir yoldur.

Bu ülkede faşizm, devrimci durum ve iç savaş dediğimiz koşulların üçü de var ve bu koşullar birbirini tetikliyor, besliyor.

Ekonomik zor, siyasal zoru doğurur. Siyasal zor ise yaşadığımız topraklarda gerici burjuva tepeden tırnağa silahlanmış faşist devlet ve sivil faşist kitle göz önüne alındığında, devrimi yalnızca zora dayalı olarak zafere ulaştırabiliriz. Ancak zor, tek başına yeterli değildir. Devrimin başarılı bir şekilde gerçekleşmesi için ilk önce devrimin nesnel ve öznel koşullarının oluşması gerekir.

Devrimci durum ise iç savaş doğurur. İç savaş en çetin noktaya gelmediği düzeyde bile vardır. Örnek vermek gerekirse, en çetin zamanı 10 birimse eğer, başlangıç zamanı 1 birimse mesele bunu 1 birimken görmektir. 10 birim olduğunda bunu yayınlarında yazanlar zirvalamaktan başka bir şey yapmayacaklardır.

Türkiye'de ve Kürdistan'da şartlar bu denli olgunlaş-

mışken, bu denli baskı ve zulüm varken bize gereken tek şey vardır. Faşizmin zor yoluyla yıkacak Demokratik Halk Devrimi ve bunun ardından kurulacak bir Demokratik Halk İktidarı.

Yaşadığımız topraklarda tepeden tırnağa silahlanmış faşist devlet ve sivil faşist kitle göz önüne alındığında, devrimi yalnızca zora dayalı olarak zafere ulaştırabiliriz. Ancak zor, tek başına yeterli değildir. Devrimin başarılı bir şekilde gerçekleşmesi için ilk önce devrimin nesnel ve öznel koşullarının oluşması gerekir.

Devrimin nesnel koşulları dendiğinde aklımıza devrimci durumu tanımlarken kullandığımız politik ve ekonomik kriz tanımları gelir. Devrimin öznel koşulları ise samıldığı aksine örgütlü ve güçlü bir devrim partisinin varlığı demek değildir. Devrimin öznel koşulları, devrimin öznesinin, yani yığınların mevcut iktidarı yıkacak veya sarsacak düzeye ulaşan eylemleri olarak tanımlanır.

Türkiye ve Kürdistan'da bir yönetim krizi ve ekonomik kriz olduğu, yani devrimin nesnel koşullarının varlığı, bakmak ve görmek isteyen herkesin malumudur. Öznel koşulların ise henüz oluşmadığı, ancak nesnel koşulların öznel koşulları tıpkı Gezi Halk Ayaklanması'nda olduğu gibi oluşuracağı gün gibi ortadadır. Bütün bunlar, emekçi yığınları devrime sürülecek olan bir devrimci sınıf partisinin bulunması, programının toplumun tüm kesimlerinin yaşamsal sorunlarını çözebilecek olması, emekçi yığınları içinde geniş bağlarının bulunması ihtiyacını yadsımaz. Ancak koskoca bir devrimin zaferi tek başına bu koşula bağlanamayacak kadar karmaşık bir olgudur.

O zafer dolu günlere dek öğrenciler, emekçiler, kadınlar olarak komitelerimizi kuralım, güçlerimizi birleştirelim, harekete geçelim! Sinek avlamak yerine bataklık kurutalım. Dünyayı kurmak bizim ellerimizde!

Adana'dan Bir DÖB'lü

İKİ KERE İKİ BAZEN BİR BİLE ETMEZ

Kenan Kızıl

Ne zaman biri, kuantum ya da karadelik veya kütle çekim yasası dese, Mücadele Birliği okurlarının ciddi bir kısmı anında bütün radarlarını açarak pür dikkat takibe geçer. Haklılar onlar, bilimi ciddiye alırlar ve buna ilaveten gene haklılar ki, fizik üzerine üç satır okuyanlardan bazıları çıkıp "belirsizlik" ilkesinden hareketle güya Marksizmi (ya da bir çok tezini, sınıflar savaşı da dahil) yanlışlamaya kadar varan cahil cesaretini gösterebiliyor.

Oysa, bir insan eğer başına bir at gözlüğü geçirmemişse, ne fizik ne de diğer bilim dallarına dair okumalardan böyle bir sonuç çıkaramaz. Tersine, kozmosun sürekli bir değişim içinde yani bu cephede de "değişmeyen tek şey(in) değişim" (Marx) olduğunu açıkça görecektir.

Belirsizlik ilkesinden bilinemezliği, kuantumdan ise kaosun anlayan bu at gözlüğü takmış bilim müritlerinin sandıklarının aksine fizik bize, sadece kozmos ve değişimin iç içeliğinden öte birliğini göstermekle kalmaz yaşamın devrimin birliğini de ifade eder.

Nasıl ki kozmos ile sürekli değişim yekpare bir form ise, yaşamla devrim de böyledir. Birini ötekenden koparmak (bunun imkansızlığını bir yana bırakarak söylüyoruz) ikisinin de mahvına sebep olur. Bu hem toplumsal yaşam hem de onun bir parçası olan bireyin yaşamı için bir kural. Yaşam; sürekli bir değişim-dönüşüm, sürekli bir devrim, sürekli bir nicelik biriktirme ve nihayetinde niteliksel sıçramalardan, yani devrimlerden oluşuyor. Ancak bu sabit bir içiçelik ya da bir makinenin birbirine bağlı dişlileri veya de entegre devre kartları gibi değildir. Çünkü bundan daha ileri, birbirini içermeye şekildedir. Devrim sosyal yaşamın içindedir sosyal yaşam da devrimin.

Elbette ki biz şimdi kalkıp kozmostaki bu sürekli değişimle devrim arasındaki organik bir bağın varlığını ispatlamaya çalışmıyoruz. Biz, bu değişimin evrensel niteliğine ve devrimlerle olan benzerliğine dikkat çekmek istiyoruz. Keza bilinen evrenimiz sürekli değişiyor, sürekli dönüşüyor, sürekli güç ve enerji biriktiriyor; fakat ve üstelik bu öyle rutin ve belirli düzeylerde yol alan, yani salt reformist bir dönüşüm değil, hayır bilinen evrenimiz sıklıkla sıçramalarla ilerliyor ve bu sıçramaların içindeki küçük gezegenimiz ve onun içindeki sosyal yaşamımızda durmadan ilerliyor. Arada organik bir bağ olsa da olmasa da. Şu an bile, biz bunları yazarken yakıtımı bitiren ve haliyle aşırı enerji yitiren yıldızlar aniden aşırı hava basılmış bir balon gibi şişip patlayarak ısıya, ışığa, toza dönüşüyor ve yine tam da bu esnada başka başka bir yerlerde daha önce patlamış yıldız ve gezegenlerin tozları yani atomları hızla bir araya gelecek yeni yıldızların ve gezegenlerin temellerini atıyor. Yaşam ve ölüm iç içe, bilinen evrenimizin de bir yanı yangın yeri, bir yanı derya deniz...

Yakıtını tüketen, yani içindeki hidrojen ve helyum atomları azalan yıldızlar, devam eden nükleer füzyonun etkisiyle aniden şişerek patlar. Hemen önceki paragrafta da bahsettiğimiz bu aşırı şişme ve patlamanın benzerini, hatta tam da şimdi bunun aynısını yaşayan başka bir şey yok mu? Mesela, artık rakamsal olarak büyümekten başka bir şey olmayan küresel kapitalist ekonomi gibi, hatta emperyalist sistemin kendisi gibi... Ürettiği toplam değerden bin kat fazla şişen o "süper" devletler birer yıldız patlaması adayı değil mi? Hiçbir benzerlik yok mu?

Aslında çok daha benzer örnekler olsa da biz burada bir tane daha vermekle yetinelim. Bilindiği üzere, güneş benzeri yıldızlarda, kütle çekim alanının akıllara zarar gücüyle ve termonükleer füzyon gereğince oradaki hidrojen ve helyum atomları tüm elektronlarını yitirerek oldukça dengersiz birer çıplak atom durumuna gelirler. Ancak kütle çekim kuvveti onları yine de ve hiç durmadan daha küçük alanlara hapsederek sıkıştırmaya devam eder. Sonuçta bu biçare, oldukça dengersiz ve çıplak atomlar birbirleriyle birleşerek başka atomlara dönüşür.

Bunun benzer bir örneği siyasal arenada yaşanıyor. Hani şu liderlerinin büyük büyük harflerle cırtlak cırtlak bağırarak konuşmayı çok sevdiği faşist partilerin durumu gibi. Sınıflar savaşının, özellikle de sarsıcı devrimci ayaklanmalarla gezegen bazında etkinlikler yaratan yeni evreye birlikte bu tip partiler, çok daha kısa zaman dilimlerinde tükeniyorlar. Yeni evre adeta bir kütle çekim kuvvetiyle, onların dayanakları olan ve onları bütün halinde tutan kitle tabanlarını onlardan koparıyor ve geriye gün be gün eriyen, atom çekirdeklerine kadar yalnızlaşmış (ya da bununla yüz yüze olan) şuursuz ve dengersiz atomları sıkıştırmaya devam ediyorsa, sınıf savaşı da aynı böyle giderek katlanan bir güçle bu dengersizleşmiş ve elektronlarını (onları destekleyen şovenist kitleyi) kaybetmiş partileri daha da dar bir alanda birleşmeye (ittifaka) mahkum ediyor.

Fakat bu bir çözüm değildir. Nasıl ki termonükleer füzyonla birleşmek zorunda kalan hidrojen (ya da helyum) atomları artık başka atomlara dönüşmüşse (Karbon, oksijen ve diğer atomlara dönüşürler!) bu partiler de birleştiklerinde artık o eski güçlerini kaybederek başka şeylere dönüşürler. En önemlisi de bu birleşme kesin bir güç kaybının göstergesi olur.

Çünkü, termonükleer füzyon içerisinde iki kere iki asla dört etmez! Çıplak ve dengersiz hidrojen veya helyum atomları birleşirken birer birer kayıp da gerçekleşir. Örneğin dört hidrojen atomu birleşip başka bir atomu meydana getirdiğinde ortaya çıkan yeni atomun kütlesi asla bu dört hidrojen atomunun kütlesine denk olmaz. Ve hep üç küsurlu bir rakam çıkar. Kayıp kütle çoktan ısı ve ışığa dönüşerek ortamdaki hızla uzaklaşmıştır. İşte bunun bir benzeri de bahsettiğimiz partilerin birleşmelerinde yaşanıyor ve çoğu kez sınıf savaşı kütle çekimi kadar merhametli davranmıyor. Zira bazen bu alanda iki iki daha bir bile etmeyebiliyor! Dahası kayıp kütle bir balyoz misali karşı kütleye dönüşebiliyor. Peki sizce bu balyoz nereye inecektir. Esas mesele budur ve bunun cevabı hiç de "belirsizlik ilkesi"yle alakalı değildir.

AFGANİSTAN'DA BÜYÜK FELAKET:

ÇEVİRİ

ABD, 'Büyük Oyun' Oynadığını Düşünerek Başka Bir Ülkeyi Mahvetti

Tanınmış gazeteci John Pilger, Amerika Birleşik Devletleri ve müttefiklerinin Afganistan'da on yıllar boyunca bıraktığı yıkımın izini sürüyor ve bugün batıda dökülen dindar gözyaşlarının ikiyüzlülüğünü ortaya seriyor.

29 Ağustos 2021, John Pilger

Batılı politikacılar timsah gözyaşlarından seller içinde kalırken, tarih bastırıyor. Bir nesilden fazla bir süre önce Afganistan ABD, İngiltere ve onların "müttefiklerinin" yok ettiği özgürlüğünü kazanmıştı.

1978'de, Afganistan Demokratik Halk Partisi (PDPA) liderliğindeki bir kurtuluş hareketi, Kral Zahir Şar'ın kuzeni Muhammed Davud'un diktatörlüğünü devirdi. Bu, İngilizleri ve Amerikalıları şaşırtsan son derece popüler bir devrimdi.

New York Times'ın haberine göre Kabil'deki yabancı gazeteciler, "görüşmeleri hemen hemen her Afgan'ın darbeden [onların] memnun olduğunu söylediğini" görünce şaşırılmışlardı Wall Street Journal, "150.000 kişinin... yeni bayrağı onurlandırmak için yürüdüğü... katilimcilerin gerçekten coşkulu görüldüğünü" bildirmişti.

Washington Post, "Afganların hükümete olan sadakati pek sorgulanamaz" diye yazıyordu o günlerde. Laik, modern ve önemli ölçüde sosyalist hükümet, kadınlar ve azınlıklar için eşit haklar içeren bir vizyoner reform programı ilan etti. Siyasi mahkûmlar serbest bırakıldı ve polis dosyaları alenen yakıldı.

Monarşi altında yaşam beklentisi 35 yılken her üç çocuktan biri henüz bebekken ölmekteydi. Nüfusun %90'ı okuma yazma bilmiyordu. Yeni hükümet ücretsiz tıbbi bakım getirdi. Kitlesel bir okuma yazma kampanyası başlatıldı.

Kadınlar için kazanımların emsali yoktu; 1980'lerin sonunda, üniversite öğrencilerinin yarısı kadındı ve Afganistan'daki doktorların %40'ını, öğretmenlerinin %70'ini ve memurlarının %30'unu kadınlar oluşturuyordu.

Değişiklikler o kadar radikal ki, yararlananların anılarında hala canlılığını sürdürüyor. 2001 yılında Afganistan'dan kaçan bir kadın cerrah olan Saira Noorani o günleri böyle yad etti:

"Her kaz lizeye ve üniversiteye gidebiliyorduk. İstediklerimiz yere gidebilir, istediklerimizi giyebilirdik... Cuma günleri en son Hint filmlerini izlemek için kafelere ve sinemaya giderdik... Mücahitler ka-

zanmaya başlayınca her şey ters gitmeye başladı... İşte Batı'nın desteklediği insanlar bunlardı."

Birleşik Devletler için, PDPA hükümetiyle ilgili sorun, Sovyetler Birliği tarafından desteklenmesiydi. Ne var ki, devrim hükümeti ne Batı'da alaya alındığı gibi "kukla"ydı, ne de Amerikan ve İngiliz basınının iddia ettiği gibi, monarşiye karşı "Sovyet destekli" darbeydi.

Başkan Jimmy Carter'ın dışişleri bakanı Cyrus Vance daha sonra anılarında şunları yazdı: "Darbede Sovyet suç ortaklığına dair hiçbir kanıtımız yoktu."

Aynı yönetimde, Carter'ın ulusal güvenlik danışmanı, Polonyalı bir göçmen ve Amerikan başkanları üzerindeki kalıcı etkisi ancak 2017'de ölümüyle sona eren fanatik anti-komünist ve ahlaki aşırılık yanlısı olan Zbigniew Brzezinski'de vardı.

3 Temmuz 1979'da, Amerikan halkı ve Kongre tarafından bilinmeden, Carter Afganistan'ın ilk laik, ilerici hükümetini devirmek için 500 milyon dolarlık bir "gizli eylem" programını onayladı. Bu operasyon, "CIA Operasyonu Cyclone" kod adıyla yürütüldü.

500 milyon dolarla, mücahitler olarak bilinen bir grup kabile ve dini bağnazlar satın alındı ve bu gruplara rüşvet verildi ve bu parayla silahlandırıldılar. Washington Post muhabiri Bob Woodward, CIA'nın yalnızca rüşvet için 70 milyon dolar harcadığını yazmıştı. Woodward, "Gary" olarak bilinen bir CIA ajanı ile Amnat-Melli adlı bir savaş ağası arasındaki görüşmeyi şöyle anlatıyor:

"Gary masaya bir deste nakit koydu: Bir fülük 100 dolarlık banknot desteğinde 500.000 dolar. Her zamanki 200.000 dolardan daha etkileyici olacağına inanıyordu, burada olduğumuzu söylemenin en iyi yolu, biz ciddiyiz, işte para, ihtiyacımız olduğunu biliyoruz... Gary yakında CIA merkezinden nakit olarak 10 milyon dolar isteyecekti."

Müslüman dünyasının her yerinden toplanan Amerika'nın gizli ordusu, Pakistan istihbaratı, CIA ve İngiltere'nin MI6'sı tarafından yönetilen Pakistan kamplarında eğitildi. Diğerleri Brooklyn, New York'taki bir İslami kolejde işe alındı -mahkûm İki Kuleler'in görüş alanı içinde-. Askerlerden biri Usame bin Ladin adında bir Suudi mühendisti.

Amaç, İslami köktencilik Orta Asya'da yaymak ve Sovyetler Birliği'ni istikrarsızlaştırmak ve sonunda yok etmektir.

Ağustos 1979'da, Kabil'deki ABD Büyükelçiliği, "Afganistan'ın gelecekteki sosyal ve ekonomik reformları için ne tür aksiliklere yol açabilecek olursa olsun, Birleşik Devletler'in daha büyük çıkarlarına, PDPA hükümetinin ölümüyle hizmet edileceğini" bildirdi.

Yukarıda italik olarak yazdığım kelimeleri tekrar okuyun. Böyle alaycı bir niyetin bu kadar açık bir şekilde dile getirilmesi sık rastlanan bir durum değildir. Amerika Birleşik Devletleri, gerçekten ilerici bir Afgan hükümetinin ve Afgan kadınlarının haklarının cehenneme gitmesinden gocunmadığını söylüyordu.

Altı ay sonra Sovyetler, kapılarının eşiginde Amerika tarafından yaratılan cihatçı tehdide yanıt olarak Afganistan'a ölümcül hamlelerini yaptılar. CIA tarafından sağlanan Stinger füzeleriyle donanan ve Margaret Thatcher tarafından "özgürlük savaşçıları" olarak kutlanan mücahitler, sonunda Kızıl Ordu'yu Afganistan'dan çıkardı.

Kendilerine Kuzey İttifakı diyen mücahitler, eroin ticaretini kontrol eden ve kırsal kesimdeki kadınları terörize eden savaş ağalarının egemenliğindeydi. Taliban, molları siyah giyinen ve haydutluğu, tecavüzü ve cinayeti cezalandıran, ancak kadınları kamusal yaşamdan sürgün eden asırı püriten bir hizipti.

1980'lerde, dünyayı Afgan kadınlarının çektiği acılara karşı uyarmaya çalışan RAWA olarak bilinen Afganistan Kadınları Devrimci Derneği ile temas kurdu. Taliban döneminde, vahşetin kanıtlarını çekmek için kameraları burkalarının altına gizlediler ve aynı şeyi Batı destekli mücahitlerin gaddarlığını ortaya çıkarmak için yaptılar. RAWA'dan "Marina" bana, "Videokaseti tüm ana medya gruplarına götürdük ama bilmek istemediler: ..." dedi.

1996'da aydınlanmış PDPA hükümeti ele geçirildi. Cumhurbaşkanı Muhammed Necibullah, yardım istemek için Birleşmiş Milletler'e gitmişti. Döndüğünde, bir sokak lambasına asıldı.

Lord Curzon 1898'de "[ülkelerin] bir satranç tahtasındaki taşlar olduğunu itiraf ediyorum" demişti, "bunun üzerinde dünyanın egemenliği için büyük bir oyun oynanıyor."

Hindistan valisi özellikle Afganistan'dan bahsediyordu. Bir asır sonra, Başbakan Tony Blair biraz farklı kelimeler kullandı.

11 Eylül'ün ardından "Bu, yakalanması gereken bir an" dedi. "Kaleydoskop sarsıldı. Parçalar akış halinde. Yakında tekrar yerleşirler. Onlardan önce, etrafımızdaki bu dünyayı yeniden düzenleyelim."

Afganistan hakkında şunları ekledi: "Çekip gitmeyeceğiz ama sizin sefil varlığınız olan yoksulluktan bir çıkış yolu sağlayacağız."

Blair, bombalarının kurbanlarıyla Oval Ofis'ten konuşan akıllı hocası Başkan George W. Bush'u tekrarladı: "Afganistan'ın mazlum halkı Amerika'nın cömertliğini bilecek. ... Askeri hedefleri vururken, aç ve acı çekenlere de gıda, ilaç ve erzak bırakacağız..."

Neredeyse her kelime yanlıştı. Endişe beyanları, Batı'daki "biz" in nadiren bu şekilde tanıdığımız emperyal bir vahşet için acımasız yanılsamaları.

2001'de Afganistan zor durumda kaldı ve Pakistan'dan gelen acil yardım konvoylarına bağımlıydı. Gazeteci Jonathan Steele'in bildirdiği gibi; işgal, kuraklık kurbanlarına yapılan tedariklerin durması ve insanlar evlerinden kaçması nedeniyle dolaylı olarak yaklaşık 20.000 kişinin ölümüne neden oldu.

On sekiz ay sonra, Kabil'in enka-

zında, genellikle havadan düşen sarı yardım paketleriyle karıştırılan patlamamış Amerikan msket bombaları buldum. Toplayıcı, aç çocukların uzuvlarını uçurdular.

Bibi Maru köyünde Orifa adlı bir kadının, halı dokumacısı olan kocası Gül Ahmed ile altısı çocuk ve yan komşusu öldürülen iki çocuğu da dahil olmak üzere ailesinden yedi kişinin mezarı başında diz çöktüğünü gördüm.

Bir Amerikan F-16 uçağı masmavi bir gökyüzünden çıkmış ve Orifa'nın çamur, taş ve saman evine Mk-82.500-pound bir bomba bırakmıştı. Orifa o sırada uzaktaydı. Döndüğünde ceset parçalarını topladı. "Aylar sonra, bir grup Amerikalı Kabil'den geldi ve ona 15 notluk bir zarf verdi: toplam 15 dolar. Ailemin öldürülen her bir bireyi için iki dolar" dedi.

Afganistan'ın işgali bir sahtekârlıktı. 11 Eylül'ün ardından, Taliban kendilerini Usame bin Ladin'den uzaklaştırmaya çalıştı. Onlar, birçok açıdan, Bill Clinton yönetimimin bir ABD petrol şirketi konsorsiyumu tarafından 3 milyar dolarlık doğal gaz boru hattı inşasına izin vermek için bir dizi gizli anlaşma yaptığı Amerikalı bir müşteri idi.

Yüksek gizlilik içinde, Taliban liderleri ABD'ye davet edilmiş ve Unocal şirketinin CEO'su tarafından Teksas'taki malikânesinde ve CIA tarafından Virginia'daki karargâhında ağırlandı. Anlaşmayı yapanlardan biri, daha sonra George W. Bush'un başkan yardımcısı olacak olan Dick Cheney'di.

2010'da Washington'daydım ve Afganistan'ın modern istrap çağının beyni Zbigniew Brzezinski ile röportaj ayarladım. Ona, Sovyetleri Afganistan'a çekmek için yaptığı büyük planının "birkaç karışık Müslüman" yarattığını kabul ettiği otobiyografisinden alıntı yaptım.

"Pişmanlığım var mı?" Diye sordum.

"Pardon! Pişmanlık! Ne pişmanlığı?"

Kabil'in ana uluslararası havaalanındaki mevcut panik sahnelerini izlediğimizde ve uzaktaki TV stüdyolarında gazetecilerin ve generallerin "korumamızın" geri çekilmesine ağıtlarını dinlediğimizde, geçmişin gerçeğine kulak vermenin zamanı gelmedi mi? Bir daha asla olmaz mı?

PeoplesDispact'ten çevrilmiştir

Çeviri Kolektifi

İsrail Vine Gazze'ye Saldırdı

ÇEVİRİ

İsrail hafta sonu gerçekleşen Gazze'deki protestoları şiddetle, hava saldırılarıyla bastırıyor; şu ana kadar 30'a yakın kişi yaralanmış durumda. Gazze halkı, 14 yıldır İsrail ablukasını kaldırmamasını talep etmek için gösteriler düzenliyor ve Gazzeliler talepleri karşılanana kadar protestolarına devam etmekte kararlılar.

29 Ağustos Pazar günü, İsrail ordusu, Filistinlilerin sınırda devam eden abluka karşıtı protestoları sırasında İsrail'e yangın çıkaran balonlar fırlattığını iddia ettikten sonra Gazze'nin çeşitli yerlerine çok sayıda hava saldırısı düzenledi. Pazar gününün erken saatlerinde gerçekleştirilen hava saldırıları, iddiaya göre Hamas tarafından kullanılan askeri tesisleri hedef aldı.

Filistinli haber kaynakları,

Gazze şehrinin güneyine ve Gazze'nin kuzeyindeki tarım arazilerine birkaç füze saldırısı düzenlendiğini bildirdi. Hava saldırılarında ölen ya da yaralanan olmadıkları bildirildi.

Hava saldırıları Gazze'deki Filistinliler, İsrail'in 2007'den beri uyguladığı kara, hava ve deniz ablukasının kaldırılmasını talep etmek için sınır boyunca gösteriler düzenlemeye devam ederken gerçekleşti. 29 Ağustos'ta Mısır, Refah sınırını her iki yönden yeniden açtı. Refah sınır kapısı İsrail'in kontrol etmediği Gazze'deki tek sınır kapısıdır.

Hafta Sonu Protestoları

Hafta sonu boyunca yüzlerce Filistinli sınır boyunca bayrak sallayarak ve işgal karşıtı sloganlar atarak İsrail'in Gazze'ye insani yardım ve yeniden inşa

malzemeleri tedarik etmesini talep eden kitlesel gösteriler düzenledi. İsrail ordusu askerleri protestoları sınırın ötesinden göz yaşartıcı gaz kapsülleri, şok bombaları, kauçuk kaplı metal mermiler ve gerçek mühimmatlarla saldırarak bastırdı. Filistinliler, İsrail'in şiddetine lastik yakarak karşılık verdi.

Gazze sağlık bakanlığı kaynakları, hafta sonu 30'a yakın Fi-

listinlinin çoğunun göz yaşartıcı gaz solunması nedeniyle yaralandığını bildirdi. Gerçek mermiler sonucu en az dört kişi yaralandı. Geçen hafta sınırda protestolar sırasında vurulan 12 yaşındaki Hassan Abu al-Neil, 28 Ağustos'ta aldığı yaralardan dolayı öldü.

Filistinliler, Gazze'deki kuşatmanın kaldırılması ve diğer kısıtlamaların gevşetilmesi talepleri yerine getirilene kadar protestoları sürdürme sözü verdi. Protestocular ayrıca 1948'de İsrail kurulduğunda ülke içinde yerin-

den edilen Filistinli mültecilerin Gazze'deki geri dönüş haklarının uygulanmasını da talep ettiler.

Gazze'deki Filistin direniş komiteleri, haber kaynaklarına "Gençlerin, işgalcileri direniş taleplerine boyun eğdirmek için yeni yöntemler geliştireceklerini" söyledi. İsrail'in Gazze'deki direniş bölgelerine tekrarlanan saldırıları, Filistin halkını özgürlük ve haysiyetle yaşama haklarını gasp etme mücadelesini sürdürmekten vazgeçirmeyecektir" dedi. Eylemcilerin sözcüsü Ebu Ömer de yaptığı açıklamada, "Sevgili top-raklarımız üzerindeki kuşatma kaldırılmadıkça işgalciler rahat nefes alamayacaklar" dedi.

İsrail'in Gazze'ye uyguladığı abluka, yıllar boyunca yaklaşık 2 milyon Filistinli için çok ciddi zorluklara neden oldu. İsrail, Filistinlilerin işgal altındaki kendi ülkelerinde serbestçe hareket edebilmesi ve ticari malların nakliyesi ve tedarigi üzerinde de sıkı bir kontrole sahip ve yalnızca sı-

nırlı bir asgari insani yardımın Gazze'ye ulaşmasına izin vermektedir.

14 yıl süren kuşatma sırasında İsrail ayrıca 2008-2009, 2012 ve 2014'te Gazze'ye üç kez askeri saldırı düzenledi. İsrail ayrıca 2018-2019 Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü protestolarını şiddetle bastırdı. Bu, binlerce Filistinliyi yaralayan ve öldüren ve Gazze altyapısına büyük zarar veren sayısız hava saldırısı ve askeri operasyon demektir.

Bu yılın Mayıs ayında İsrail, işgal altındaki Doğu Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya yönelik İsrail ihlallerine karşı gerçekleşen protestoların ardından Gazze'ye 11 gün boyunca hava saldırısı düzenledi. Saldırıları, 67'si çocuk olmak üzere 260'a yakın Filistinliyi öldürdü.

30 Ağustos'ta Peoples Dispatch sitesinde yayınlanan haberdan çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi